

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2023. november 30.*

„Előzetes döntéshozatal – Menekültpolitika – 604/2013/EU rendelet – 3–5., 17. és 27. cikk – 603/2013/EU rendelet – 29. cikk – 1560/2003/EU rendelet – X. melléklet – A nemzetközi kérelmet kérelmező személy tájékoztatáshoz való joga – Közös tájékoztató füzet – Személyes meghallgatás – Valamely első tagállamban korábban benyújtott, nemzetközi védelem iránti kérelem – Valamely második tagállamban benyújtott új kérelem – Jogellenes tartózkodás a második tagállamban – Visszavételi eljárás – A tájékoztatáshoz való jog megsértése – A személyes meghallgatás megtartásának elmulasztása – A közvetett visszaküldés veszélyével szembeni védelem – Kölcsönös bizalom – Az átadásra vonatkozó határozat bírósági felülvizsgálata – Terjedelem – A menekültügyi eljárásnak és a nemzetközi védelmet kérelmező személyekre vonatkozó befogadási feltételeknek a megkeresett tagállamban fennálló rendszerszintű hiányosságainak a megállapítása – Mérlegelési záradékok – A visszaküldés tilalma elve megsértésének a megkeresett tagállamban fennálló veszélye”

A C-228/21., C-254/21., C-297/21., C-315/21. és C-328/21. sz. egyesített ügyekben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott öt előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyeket a Corte suprema di cassazione (semmitőszék, Olaszország) a Bírósághoz 2021. április 8-án érkezett, 2021. március 29-i határozatával (C-228/21), a Tribunale di Roma (római bíróság, Olaszország) a Bírósághoz 2021. április 22-én érkezett, 2021. április 12-i határozatával (C-254/21) a Tribunale di Firenze (firenzei bíróság, Olaszország) a Bírósághoz 2021. május 10-én érkezett, 2021. április 29-i határozatával (C-297/21), a Tribunale di Milano (milánói bíróság, Olaszország) a Bírósághoz 2021. május 17-én érkezett, 2021. április 14-i határozatával (C-315/21), valamint a Tribunale di Trieste (trieszti bíróság, Olaszország) a Bírósághoz 2021. május 26-án érkezett, 2021. április 2-i határozatával (C-328/21) terjesztett elő

a **Ministero dell’Interno, Dipartimento per le libertà civili e l’immigrazione – Unità Dublino** (C-228/21),

DG (C-254/21),

XXX.XX (C-297/21),

PP (C-315/21),

GE (C-328/21)

és

* Az eljárás nyelve: olasz.

CZA (C-228/21),

a **Ministero dell'Interno, Dipartimento per le libertà civili e l'immigrazione – Unità Dublino**
(C-254/21, C-297/21, C-315/21 és C-328/21)

között folyamatban lévő eljárásokban,

A BÍRÓSÁG (második tanács),

tagjai: A. Prechal tanácselnök, F. Biltgen, N. Wahl, J. Passer (előadó) és M. L. Arastey Sahún bírák,
főtanácsnok: J. Kokott,

hivatalvezető: C. Di Bella tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2022. június 8-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- XXX.XX képviseletében C. Favilli és L. Scattoni avvocate,
- GE képviseletében C. Bove avvocata,
- az olasz kormány képviseletében G. Palmieri, meghatalmazotti minőségben, segítői: L. D'Ascia és D. G. Pintus avvocati dello Stato,
- a német kormány képviseletében J. Möller és R. Kanitz, meghatalmazotti minőségben,
- a francia kormány képviseletében A.-L. Desjonquères és J. Illouz, meghatalmazotti minőségben,
- a holland kormány képviseletében M. K. Bulterman, M. de Ree és A. Hanje, meghatalmazotti minőségben,
- az Európai Bizottság képviseletében A. Azéma és C. Cattabriga, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2023. április 20-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelmek az egy harmadik országbeli állampolgár vagy egy hontalan személy által a tagállamok egyikében benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételek és eljárási szabályok megállapításáról szóló, 2013. június 26-i 604/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2013. L 180., 31. o., helyesbítés: HL 2018. L 33., 6. o.; a továbbiakban: „Dublin III” rendelet) 3. cikke (2) bekezdésének, 4. és 5. cikkének, 17. cikke (1) bekezdésének, 18. cikke (1) bekezdésének, 20. cikke (5) bekezdésének és 27. cikkének, a 604/2013 hatékony alkalmazása érdekében az ujjlenyomatok összehasonlítását szolgáló Eurodac létrehozásáról, továbbá a tagállamok bűnüldöző hatóságai és az Europol által az Eurodac-adatokkal való, bűnüldözési célú

összehasonlítások kérelmezéséről, valamint a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség nagy méretű IT-rendszereinek üzemeltetési igazgatását végző ügynökség létrehozásáról szóló 1077/2011/EU rendelet módosításáról szóló, 2013. június 26-i 603/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2013. L 181., 1. o.; a továbbiakban: Eurodac-rendelet) 29. cikkének, és az Európai Unió Alapjogi Chartája (a továbbiakban: Charta) 47. cikkének az értelmezésére vonatkozik.

- 2 E kérelmeket öt jogvita keretében terjesztették elő, amelyek közül az első (C-228/21. sz. ügy) a Ministero dell'Interno, Dipartimento per le libertà civili e l'immigrazione – Unità Dublino (belügyminisztérium, polgári szabadságjogok és bevándorlás osztály – Dublin egység, Olaszország, a továbbiakban: belügyminisztérium) és CZA között, a belügyminiszter azon határozata tárgyában van folyamatban, amely a CZA által Olaszországban előterjesztett, nemzetközi védelem iránti kérelem nyomán elrendelte CZA-nak a Szlovéniának való átadását, a többi négy (C-254/21., C-297/21., C-315/21. és C-328/21. sz. ügyek) pedig DG, illetve XXX.XX, PP és GE – amelyek közül az első három szintén ilyen kérelmet nyújtott be Olaszországban, GE pedig jogellenesen tartózkodott Olaszországban – és a belügyminisztérium között, ezen utóbbi azon határozata tárgyában van folyamatban, amely elrendelte DG Svédországnak, XXX.XX és PP Németországnak, valamint GE Finnországnak való átadását.

Jogi háttér

Az elismerési irányelv

- 3 A harmadik országbeli állampolgárok és hontalan személyek nemzetközi védelemre jogosultként való elismerésére, az egységes menekült- vagy kiegészítő védelmet biztosító jogállásra, valamint a nyújtott védelem tartalmára vonatkozó szabályokról szóló, 2011. december 13-i 2011/95/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvnek (HL 2011. L 337., 9. o.; helyesbítések: HL 2017. L 167., 58. o.; HL 2019. L 19., 20. o.; a továbbiakban: elismerési irányelv) „A nemzetközi védelem iránti kérelem értékelése” című II. fejezete magában foglalja többek között ezen irányelvnek a „Belföldi védelem” című 8. cikkét. E cikk a következőképpen rendelkezik:

„(1) A nemzetközi védelem iránti kérelem értékelésének részeként a tagállamok megállapíthatják, hogy a kérelmező nem szorul nemzetközi védelemre, amennyiben a származási ország egy részében:

- a) nem áll fenn az üldöztetéstől való megalapozott félelem ténye, illetve a súlyos sérelem tényleges veszélye; vagy
- b) hozzáférhet a 7. cikk szerint meghatározott, üldöztetés vagy súlyos sérelem elleni védelemhez,

és amennyiben a kérelmező biztonságosan és jogszerűen odautazhat és bebocsátást nyerhet az érintett országrészbe, és ésszerűen elvárható, hogy ott letelepedjen.

(2) Annak vizsgálata során, hogy a kérelmező esetében fennáll-e az üldöztetéstől való megalapozott félelem ténye, illetve a súlyos sérelem tényleges veszélye, illetve hogy a kérelmező – az (1) bekezdéssel összhangban – a származási ország valamely részében hozzáférhet-e az üldöztetés vagy súlyos sérelem elleni védelemhez, a tagállamok a kérelemről szóló határozat meghozatalakor figyelembe veszik az érintett országrészben fennálló általános helyzetet, valamint a kérelmező személyes körülményeit, összhangban a 4. cikkel. E célból a tagállamok biztosítják,

hogy olyan releváns forrásokból szerezzenek pontos és naprakész információkat, mint például az Egyesült Nemzetek menekültügyi főbiztosa és az Európai Menekültügyi Támogatási Hivatal.”

- 4 Az elismerési irányelvnek a „Súlyos sérelem” című 15. cikke, amelyet „A kiegészítő védelemre való jogosultság feltételei” című V. fejezet foglal magában, a következőképpen rendelkezik:

„Az alábbiak minősülnek súlyos sérelemnek:

[...]

- c) nemzetközi vagy belső fegyveres konfliktushelyzetekben felmerülő megkülönböztetés nélküli erőszak következtében polgári személy életének vagy testi épségének súlyos és egyedi fenyegetettsége.”

A „Dublin III”-rendelet

- 5 A „Dublin III” rendelet (18) és (19) preambulumbekkezdése szerint:

„(18) A nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározásának elősegítése érdekében a kérelmezőt személyesen meg kell hallgatni. A nemzetközi védelem iránti kérelem benyújtásakor a kérelmezőt tájékoztatni kell e rendelet alkalmazásáról, és annak lehetőségéről, hogy a felelős tagállam meghatározásának elősegítése érdekében tájékoztatást adjon a meghallgatáson a tagállamokban tartózkodó családtagjairól, hozzátartozóiról és a vele egyéb családi kapcsolatban álló személyekről.

(19) Az érintett személyek jogainak hatékony védelme érdekében jogi biztosítékokat és hatékony jogorvoslati eszközöket [helyesen: jogi garanciákat és hatékony jogorvoslati eszközöket] kell biztosítani a felelős tagállamnak való átadásra vonatkozó határozatokkal kapcsolatban, különösen [a Charta] 47. cikkével összhangban. A nemzetközi jog tiszteletben tartása érdekében az ilyen határozatok elleni hatékony jogorvoslatnak egyaránt ki kell terjednie e rendelet alkalmazásának, valamint az azon tagállamban fennálló jogi és ténybeli helyzetnek a megvizsgálására, amelynek a kérelmezőt átadják.”

- 6 E rendeletnek „A nemzetközi védelem iránti kérelem elbírálására vonatkozó eljáráshoz való jog [helyesen: A nemzetközi védelem iránti kérelemre vonatkozó vizsgálati eljáráshoz való jog]” című 3. cikke, amely e rendeletnek az „Általános elvek és biztosítékok” című II. fejezetében található, (1) és (2) bekezdésében a következőképpen rendelkezik:

„(1) A tagállamok megvizsgálják azon harmadik országbeli állampolgárnak, vagy azon hontalan személynek a nemzetközi védelem iránti kérelmét, aki egy tagállam területén nyújtja be azt, ideértve annak határát és a tranzitónákat. A kérelmet az a tagállam köteles megvizsgálni, amely a III. fejezetben előírt feltételek szerint felelős.

(2) Amennyiben az e rendeletben felsorolt feltételek alapján egyetlen tagállam sem jelölhető ki felelősként, a nemzetközi védelem iránti kérelem elbírálásáért [helyesen: megvizsgálásáért] azon tagállam felelős, amelynél először nyújtották be azt.

Amennyiben egy kérelmezőt lehetetlen az elsődlegesen felelősnek kijelölt tagállamnak átadni, mivel megalapozott okokból feltételezhető, hogy az adott tagállamban a menekültügyi eljárásnak és a kérelmezőkre vonatkozó befogadási feltételeknek szisztematikus [helyesen: rendszerszintű]

hiányosságai vannak, aminek eredményeként [a Charta] 4. cikke értelmében vett embertelen vagy megalázó bánásmód kockázata áll fenn, a felelős tagállam meghatározására vonatkozó eljárást lefolytató tagállam tovább vizsgálja a III. fejezetben meghatározott feltételeket annak megállapítása érdekében, hogy egy másik tagállam kijelölhető-e felelős tagállamnak.

Amennyiben az átadás e bekezdés értelmében nem lehetséges egyetlen, a III. fejezetben meghatározott feltételek alapján kijelölt tagállamnak sem, illetve annak az első tagállamnak sem, amelyben a kérelem benyújtásra került, a felelős tagállam meghatározására vonatkozó eljárást lefolytató tagállam lesz a felelős tagállam.”

7 Az említett rendeletnek „A tájékoztatáshoz való jog” című 4. cikke a következőket írja elő:

„(1) A nemzetközi védelem iránti kérelemnek egy tagállamban a 20. cikk (2) bekezdése szerinti benyújtását követően, annak illetékes hatóságai azonnal tájékoztatják a kérelmezőt e rendelet alkalmazásáról, továbbá különösen az alábbiakról:

- a) e rendelet célkitűzései, továbbá egy újabb kérelem másik tagállamban való benyújtásának, valamint az egyik tagállamból a másikba költözésnek a következményei azon időszak alatt, amikor meghatározásra kerül, hogy mely tagállam a felelős e rendelet értelmében, valamint a nemzetközi védelem iránti kérelem vizsgálata alatt;
- b) a felelős tagállam meghatározásának feltételei és e feltételek rangsora az eljárás különböző szakaszaiban, valamint e szakaszok hossza, ideértve azt is, hogy egy valamely tagállamban benyújtott, nemzetközi védelem iránti kérelem esetében előfordulhat az is, hogy az adott tagállam e rendelet értelmében felelőssé válik abban az esetben is, ha ez a felelősség nem az említett feltételeken alapul;
- b) az 5. cikk szerinti személyes meghallgatás, valamint az a lehetőség, hogy a kérelmező tájékoztatást nyújtson a tagállamokban tartózkodó családtagjairól, hozzátartozóiról és a vele egyéb családi kapcsolatban álló személyekről, ideértve az ilyen tájékoztatás közlésének módját is;
- d) az átadásra vonatkozó határozat elleni jogorvoslatnak és adott esetben az átadás felfüggesztése kérelmezésének a lehetősége;
- e) az a tény, hogy a tagállamok illetékes hatóságai kizárólag az e rendeletből fakadó kötelezettségeik teljesítése céljából oszthatnak meg egymással rá vonatkozó adatokat;
- f) a rá vonatkozó adatokhoz való hozzáférés joga, a rá vonatkozó téves adatok helyesbítése vagy a jogszerűtlenül feldolgozott adatok törlése kérelmezésének joga, az említett jogok gyakorlására vonatkozó eljárások, ideértve a 35. cikkben említett hatóságok és a személyes adatok védelmével kapcsolatos igények elbírálásáért felelős nemzeti adatvédelmi hatóságok elérhetősége.

(2) Az (1) bekezdésben említett tájékoztatást írásban és olyan nyelven kell nyújtani, amelyet a kérelmező megért vagy észszerűen feltételezhető, hogy megért. A tagállamok e célra a (3) bekezdés szerint összeállított közös tájékoztató füzetet használják.

E tájékoztatást – például az 5. cikkben említett személyes meghallgatás keretében – szóbeli tájékoztatással is kiegészítik, amennyiben ez szükséges ahhoz, hogy a kérelmező megfelelően megértse azt.

(3) A[z Európai] Bizottság végrehajtási jogi aktusok útján összeállít egy, legalább az e cikk (1) bekezdésében említett tájékoztatást tartalmazó közös tájékoztató füzetet és a kísérő nélküli kiskorúaknak szóló külön tájékoztató füzetet. E közös tájékoztató füzet tartalmazza [az Eurodac-rendelet] alkalmazására vonatkozó információt is és különösen azt célt, amelyre az érintett kérelmező adatai az Eurodac keretében feldolgozásra kerülhetnek. A közös tájékoztató füzetet úgy kell kialakítani, hogy a tagállamok kiegészíthessék azt további, az egyes tagállamokra jellemző információkkal. E végrehajtási jogi aktusokat az e rendelet 44. cikke (2) bekezdésében említett vizsgálóbizottsági eljárás keretében kell elfogadni.”

8 Ugyanezen rendelet „Személyes meghallgatás” című 5. cikke értelmében:

„(1) A felelős tagállam meghatározásának elősegítése érdekében az ezen eljárást lefolytató tagállam köteles a kérelmezőt személyesen meghallgatni. A meghallgatásnak lehetővé kell tennie a 4. cikkel összhangban szolgáltatott tájékoztatás kérelmező általi megfelelő megértését is.

(2) A személyes meghallgatás mellőzhető, amennyiben:

a) a kérelmező megszökött; vagy

b) a 4. cikkben említett tájékoztatását követően a kérelmező már benyújtotta a felelős tagállam más módon való meghatározásához szükséges információt. A meghallgatást mellőző tagállam a kérelmezőnek lehetőséget biztosít arra, hogy a felelős tagállam helyes meghatározásához szükséges bármely további információt megadjon, mielőtt határozatot hoznak a kérelmező 26. cikk (1) bekezdése szerinti, felelős tagállamnak történő átadásáról.

(3) A személyes meghallgatásra kellő időben – de minden esetben a felelős tagállamnak történő átadásra vonatkozó, a 26. cikk (1) bekezdése szerinti határozat meghozatala előtt – kerül sor.

(4) A személyes meghallgatást olyan nyelven tartják, amelyet a kérelmező megért vagy ézszerűen feltételezhető, hogy megért, és amelyen képes kommunikálni. Szükség esetén a tagállamok olyan tolmácsot alkalmaznak, aki biztosítani tudja a kérelmező és a személyes meghallgatást végző személy közötti megfelelő kommunikációt.

(5) A személyes meghallgatást megfelelő titoktartást biztosító körülmények között kell lefolytatni. A meghallgatást a nemzeti jog szerint képesített személynek kell levezetnie.

(6) A személyes meghallgatást végző tagállam írásbeli összefoglalót készít a meghallgatásról, amely tartalmazza legalább a kérelmező által a meghallgatás során adott lényeges információkat. Ez az összefoglaló lehet jelentés vagy formanyomtatvány is. A tagállam gondoskodik arról, hogy az összefoglaló a kérelmező vagy az őt képviselő jogi tanácsadó vagy más tanácsadó számára kellő időben rendelkezésre álljon.”

9 A „Dublin III” rendelet 7. cikkének (3) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A 8., 10. és 16. cikkben említett feltételek alkalmazásának tekintetében a tagállamok figyelembe vesznek minden bizonyítékot a kérelmező családtagjai, hozzátartozói, vagy a kérelmezővel egyéb családi kapcsolatban álló személy valamely tagállam területén való jelenlétére vonatkozóan, feltéve,

hogy az ilyen bizonyítékok rendelkezésre állnak azt megelőzően, hogy egy másik tagállam elfogadja az érintett személy átvétele vagy visszavétele iránti megkeresést a 22., illetve 25. cikk értelmében, továbbá azzal a feltétellel, hogy még nem hoztak érdemi elsőfokú határozatot a kérelmező nemzetközi védelem iránti korábbi kérelmei ügyében.”

10 E rendelet „Mérlegelési záradékok” című 17. cikkének (1) bekezdése a következőket írja elő:

„A 3. cikk (1) bekezdésétől eltérve minden tagállam határozhat úgy, hogy megvizsgálja a valamely harmadik országbeli állampolgár vagy egy hontalan személy által hozzá benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelmet akkor is, ha annak megvizsgálásáért az e rendeletben megállapított feltételek szerint nem felelős.

Az a tagállam, amely e bekezdés alapján úgy határozott, hogy megvizsgál egy nemzetközi védelem iránti kérelmet, felelős tagállammá válik, vállalva a felelősséggel együtt járó kötelezettségeket. Ez a tagállam adott esetben [Az egy harmadik ország állampolgára által a tagállamok egyikében benyújtott menedékjog iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó szempontok és eljárási szabályok megállapításáról szóló 343/2003/EK tanácsi rendelet részletes alkalmazási szabályainak megállapításáról szóló, 2003. szeptember 2-i] 1560/2003/EK [bizottsági] rendelet [HL 2003. L 222., 3. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 200. o.] 18. cikke alapján létrehozott „DubliNet” elektronikus kommunikációs hálózat felhasználásával tájékoztatja a korábbi felelős tagállamot, a felelős tagállam meghatározására vonatkozó eljárást lefolytató tagállamot, illetve azt a tagállamot, amelyet a kérelmező átvételével vagy visszavételével kapcsolatban kerestek meg.

Az e bekezdés alapján felelőssé váló tagállam e tényt haladéktalanul jelzi az Eurodac-ban [az Eurodac-rendeletnek] megfelelően, a kérelem megvizsgálásáról szóló határozat meghozatala időpontjának megjelölésével.”

11 Az említett rendeletnek „A felelős tagállam kötelezettségei” című 18. cikke a következőket írja elő:

„(1) Az e rendelet szerint felelős tagállam köteles:

- a) a 21., 22. és 29. cikkben megállapított feltételek mellett átvenni azt a kérelmezőt, aki egy másik tagállamban nyújtotta be kérelmét;
- b) a 23., 24., 25. és 29. cikkben megállapított feltételek mellett visszavenni azt a kérelmezőt, aki egy másik tagállamban nyújtotta be kérelmét és akinek a kérelme még elbírálás alatt áll [helyesen: akinek a kérelme vizsgálat alatt áll, és egy másik tagállamban kérelmet nyújtott be] vagy aki tartózkodásra jogosító engedély nélkül tartózkodik egy másik tagállam területén;
- c) a 23., 24., 25. és 29. cikkben megállapított feltételek mellett visszavenni egy harmadik ország olyan állampolgárát, vagy egy olyan hontalan személyt, aki a vizsgálat során visszavonta kérelmét, és egy másik tagállamban nyújtott be kérelmet, vagy aki tartózkodásra jogosító engedély nélkül tartózkodik egy másik tagállam területén;
- d) a 23., 24., 25. és 29. cikkben megállapított feltételek mellett visszavenni azon harmadik országbeli állampolgárt, vagy azon hontalan személyt, akinek kérelmét visszautasították [helyesen: elutasították], és egy másik tagállam területén nyújtott be kérelmet, vagy aki tartózkodásra jogosító engedély nélkül tartózkodik egy másik tagállam területén.

(2) A felelős tagállam az (1) bekezdés a) és b) pontjának hatálya alá tartozó esetekben megvizsgálja a kérelmező által benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelmet vagy befejezi annak vizsgálatát.

Az (1) bekezdés c) pontjának hatálya alá tartozó esetekben, amennyiben a felelős tagállam megszüntette a kérelem vizsgálatát azt követően, hogy a kérelmező az érdemi elsőfokú határozat meghozatalát megelőzően visszavonta e kérelmet, e tagállam, gondoskodik arról, hogy a kérelmező jogosult legyen kérelme vizsgálatának befejezését kérni, vagy egy új nemzetközi védelem iránti kérelmet benyújtani, amely nem kezelhető [a nemzetközi védelem megadására és visszavonására vonatkozó közös eljárásokról szóló, 2013. június 26-i 2013/32/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2013. L 180., 60. o.; helyesbítés: HL 2016. L 198., 50. o.; a továbbiakban: eljárási irányelv)] értelmében vett ismételt kérelemként. Ilyen esetekben a tagállamok biztosítják a kérelem vizsgálatának befejezését.

Az (1) bekezdés d) pontjának hatálya alá tartozó esetekben, amennyiben a kérelmet csupán első fokon utasították el, a felelős tagállam biztosítja, hogy az érintett személy [az eljárási irányelv] 46. cikkének megfelelően hatékony jogorvoslattal élhetett, illetve élhessen.”

- 12 Ugyanezen rendeletnek „A kötelezettségek megszűnése” című 19. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Amennyiben egy tagállam tartózkodásra jogosító engedélyt ad ki a kérelmező részére, a 18. cikk (1) bekezdésében meghatározott kötelezettségek erre a tagállamra hárulnak.

(2) A 18. cikk (1) bekezdésében meghatározott kötelezettségek megszűnnek, amennyiben a felelős tagállam egy kérelmező vagy a 18. cikk (1) bekezdésének c) vagy d) pontjában említett más személy átvétele vagy visszavétele iránti megkeresés esetén bizonyítani tudja, hogy az érintett személy legalább három hónapra elhagyta a tagállamok területét, kivéve, ha az érintett személy a felelős tagállam által kiadott érvényes tartózkodásra jogosító engedéllyel rendelkezik.

Az első albekezdésben említett távollétet követően benyújtott kérelmet új kérelemnek kell tekinteni, ami a felelős tagállam meghatározására vonatkozó új eljárást tesz szükségessé.

(3) A 18. cikk (1) bekezdésének c) és d) pontjában meghatározott kötelezettségek megszűnnek, amennyiben a felelős tagállam egy kérelmező vagy a 18. cikk (1) bekezdésének c) vagy d) pontjában említett más személy átvétele vagy visszavétele iránti megkeresés esetén bizonyítani tudja, hogy az érintett személy a kérelem visszavonását vagy elutasítását követően kiadott kiutasítási vagy kitoloncolási határozatnak megfelelően elhagyta a tagállamok területét.

A tényleges kitoloncolást követően benyújtott kérelmet új kérelemnek kell tekinteni, ami a felelős tagállam meghatározására vonatkozó új eljárást tesz szükségessé.”

- 13 A „Dublin III” rendelet 20. cikke, amelynek címe „Az eljárás megkezdése”, és amely a rendeletnek „Az átvételre és visszavételre vonatkozó eljárások” című VI. fejezetének „Az eljárás megkezdése” című I. szakaszában található, a következőképpen rendelkezik:

„(1) A felelős tagállam meghatározására vonatkozó eljárás azonnal kezdetét veszi, amint a nemzetközi védelem iránti kérelmet először benyújtják a tagállamhoz [helyesen: valamely tagállamhoz].

(2) A nemzetközi védelem iránti kérelem akkor tekintendő benyújtottnak, ha a kérelmezője által előterjesztett formanyomtatvány, vagy a hatóságok által készített jelentés megérkezik az érintett tagállam illetékes hatóságához. Ha a kérelmet nem írásban nyújtják be, a szándéknyilatkozat és a jelentés elkészítése között a lehető legrövidebb időnek kell eltelnie.

[...]

(5) Azt a kérelmezőt, aki egy másik tagállamban tartózkodásra jogosító engedély nélkül tartózkodik vagy aki ott nyújt be nemzetközi védelem iránti kérelmet azt követően, hogy egy másik tagállamban benyújtott első kérelmét a felelős tagállam meghatározására vonatkozó eljárás során visszavonta, a 23., 24., 25. és 29. cikkben megállapított feltételek szerint visszafogadja az a tagállam, amelyben a nemzetközi védelem iránti kérelmet először benyújtotta, azzal a céllal, hogy a felelős tagállam meghatározására vonatkozó eljárást lefolytassa.

[...]”

- 14 E rendeletnek „Az átvétel iránti megkeresés benyújtása” című 21. cikke az (1) bekezdésének első albekezdésében a következőket írja elő:

„Amennyiben az a tagállam, amelyben nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújtottak be, úgy véli, hogy egy másik tagállam felelős a kérelem megvizsgálásáért, haladéktalanul, de minden esetben a 20. cikk (2) bekezdése értelmében benyújtott kérelem időpontját követő három hónapon belül megkeresheti e másik tagállamot, hogy vegye át a kérelmezőt.”

- 15 E rendeletnek „A visszavétel iránti megkeresés benyújtása, ha új kérelmet nyújtottak be a megkereső tagállamban” című 23. cikke a következőket írja elő:

„(1) Amennyiben az a tagállam, amelyben a 18. cikk (1) bekezdésének b), c) vagy d) pontjában említett személy új nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújtott be, úgy véli, hogy – a 20. cikk (5) bekezdése, valamint a 18. cikk (1) bekezdésének b), c), vagy d) pontja szerint – egy másik tagállam felelős, megkeresheti e másik tagállamot, hogy vegye vissza a kérelmezőt.

[...]

(3) Amennyiben a visszavétel iránti megkeresésre nem kerül sor a (2) bekezdésben meghatározott határidőkön belül, a nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért az a tagállam felelős, amelyben az új kérelmet benyújtották.”

- 16 Az említett rendeletnek „A visszavétel iránti megkeresés benyújtása, ha nem nyújtottak be új kérelmet a megkereső tagállamban” című 24. cikke az (1) bekezdésében a következőképpen rendelkezik:

„Amennyiben egy tagállam, amelynek a területén a 18. cikk (1) bekezdésének b), c) vagy d) pontjában említett személy tartózkodásra jogosító engedély nélkül tartózkodik, és amelyben nem nyújtottak be új nemzetközi védelemre irányuló kérelmet, úgy véli, hogy a 20. cikk (5) bekezdése és a 18. cikk (1) bekezdésének b), c), vagy d) pontja értelmében egy másik tagállam a felelős, megkeresheti e másik tagállamot, hogy vegye vissza az érintett személyt.”

- 17 A „Dublin III”rendeletnek az „Értesítés az átadásra vonatkozó határozatról” című 26. cikke, amelyet e rendelet VI. fejezetének „Eljárásjogi biztosítékok” című IV. szakasza foglal magában, a következőképpen rendelkezik:

„(1) Amennyiben a megkeresett tagállam beleegyezik a kérelmező vagy a 18. cikk (1) bekezdésének c) vagy d) pontjában említett más személy átvételébe vagy visszavételébe, a megkereső tagállam értesíti az érintett személyt arról a határozatról, hogy átadja a felelős tagállamnak és – adott esetben – nem vizsgálja meg a nemzetközi védelem iránti kérelmét. Ha az érintett személyt jogi tanácsadó vagy más tanácsadó képviseli, a tagállamok dönthetnek úgy, hogy az érintett személy helyett e jogi tanácsadót vagy tanácsadót értesítik a határozatról, és azt adott esetben közlik az érintett személlyel.

(2) Az (1) bekezdésben említett határozatnak tartalmaznia kell a rendelkezésre álló jogorvoslati lehetőségekre vonatkozó információkat – ideértve adott esetben a halasztó hatály kérelmezésének jogát – és az e jogorvoslatok igénybevételére alkalmazandó határidőket, az átadás lebonyolításának határidejét, emellett szükség esetén információt kell nyújtania arról a helyről és arról az időpontról, ahol és amikor az érintett személynek meg kell jelennie, ha a felelős tagállamba való utazásáról maga gondoskodik.

A tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy az érintett személy az (1) bekezdésben említett határozat közlésével együtt tájékoztatást kapjon olyan személyekről vagy szervezetekről is, akik vagy amelyek jogi segítséget nyújthatnak neki, amennyiben korábban nem kapta meg ezt a tájékoztatást.

(3) Ha az érintett személyt nem segíti vagy képviseli jogi tanácsadó vagy más tanácsadó, a tagállamok tájékoztatják őt a határozat alapvető elemeiről, amelyek között minden esetben szerepelniük kell a rendelkezésre álló jogorvoslatokra és az azok igénybevételére alkalmazandó határidőkre vonatkozó információknak, mégpedig olyan nyelven, amelyet az érintett személy megért, vagy ésszerűen feltételezhető, hogy megért.”

- 18 E rendeletnek az ugyanezen IV. szakaszban szereplő, „Jogorvoslatok” című 27. cikke az (1) bekezdésében a következőképpen rendelkezik

„A kérelmezőnek vagy a 18. cikk (1) bekezdésének c) vagy d) pontjában említett más személynek joga van az átadásra vonatkozó határozatok elleni hatékony jogorvoslathoz, amelyet bírósághoz vagy törvényszékhez tény- vagy jogkérdésben [helyesen: amelyet bírósághoz tény- vagy jogkérdésben] benyújtott fellebbezés vagy felülvizsgálati kérelem formájában gyakorolhat.”

- 19 Az említett rendelet „Szabályok és határidők” című 29. cikke, amely a VI. fejezetének az „Átadás” című VI. szakaszában található, (2) bekezdésében a következőképpen rendelkezik:

„Amennyiben az átadásra nem kerül sor a hat hónapos határidőn belül, a felelős tagállam mentesül az érintett személy átvételére vagy visszavételére vonatkozó kötelezettség alól, és a felelősség a megkereső tagállamra hárul. E határidő legfeljebb egyéves időtartamra meghosszabbítható, ha az átadásra az érintett személy szabadságvesztése miatt nem kerülhetett sor, illetve legfeljebb tizennyolc hónapra, ha az érintett személy ismeretlen helyen tartózkodik.”

Az eljárási irányelv

- 20 Az eljárási irányelv „Alapelvek és garanciák” című II. fejezete tartalmazza többek között az irányelv 9. cikkét. E cikk, amelynek címe „A tagállamban maradás joga a kérelem megvizsgálása alatt”, a (3) bekezdésében a következőképpen rendelkezik:

„Egy tagállam a (2) bekezdés alapján csak akkor adhatja ki a kérelmezőt egy harmadik ország számára, ha a hatáskörrel rendelkező hatóságok megbizonyosodtak afelől, hogy a kiadatási határozat nem okoz az adott tagállam nemzetközi és [európai] uniós kötelezettségeit sértő közvetlen vagy közvetett visszaküldést (*refoulement*).”

- 21 Az eljárási irányelv „Személyes meghallgatás” című 14. cikkének szövege a következő:

„(1) Mielőtt az eljáró hatóságok határozatot hoznak, a kérelmező számára lehetővé kell tenni, hogy nemzetközi védelem iránti kérelmét személyes meghallgatás során terjessze elő egy, a nemzeti jog értelmében a meghallgatás levezetésére jogosult személy előtt. A nemzetközi védelem iránti kérelmet [helyesen: kérelem] érdemét érintő személyes meghallgatásokat az eljáró hatóság személyzetének kell levezetnie. Ez a bekezdés nem érinti a 42. cikk (2) bekezdésének b) pontját.

Amennyiben nagy számú harmadik országbeli állampolgár, illetve hontalan személy egyidejűleg kérelmez nemzetközi védelmet, ami a gyakorlatban lehetetlenné teszi, hogy az eljáró hatóság időben lefolytassa minden egyes kérelem érdemi tartalmáról a meghallgatásokat, a tagállamok előírhatják, hogy e meghallgatások lefolytatásában ideiglenesen más hatóság személyzete is részt vehet. Ilyen esetekben az említett másik hatóság személyzetét előzőleg megfelelő képzésben részesítik, [...]

[...]

(2) A kérelem érdemét érintő személyes meghallgatás mellőzhető az alábbi esetekben:

- a) az eljáró hatóságnak elegendő bizonyíték áll rendelkezésére ahhoz, hogy elismerő határozatot hozzon a menekült jogállás tekintetében; vagy
- b) az eljáró hatóság véleménye szerint a kérelmező rajta kívül álló tartós ok miatt alkalmatlan a meghallgatásra, vagy nincs meghallgatható állapotban. Kétség esetén az eljáró hatóság egészségügyi szakembert kér fel annak megállapítására, hogy a kérelmezőt a személyes meghallgatásra alkalmatlanná vagy képtelenné tevő állapot átmeneti vagy tartós.

Amennyiben a b) pont alapján vagy adott esetben [helyesen: adott esetben az eltartottal] nem folytatják le a kérelmező személyes meghallgatását észszerű erőfeszítéseket kell tenni annak érdekében, hogy a kérelmező vagy az eltartott további információkat tudjon szolgáltatni.

(3) E cikk alapján a személyes meghallgatás mellőzése nem akadályozhatja az eljáró hatóságot a nemzetközi védelem iránti kérelemre vonatkozó határozat meghozatalában.

(4) A személyes meghallgatás a (2) bekezdés b) pontja alapján való elmaradása nem befolyásolhatja hátrányosan az eljáró hatóság határozatát.

(5) Eltekintve a 28. cikk (1) bekezdésében foglaltaktól, a tagállamok egy a nemzetközi védelem iránti kérelemre vonatkozó határozat meghozatala során figyelembe vehetik azt a tényt, hogy a kérelmező nem jelent meg a személyes meghallgatáson, kivéve, ha alapos okkal szolgál távolmaradására.”

22 Ezen irányelvnek „A személyes meghallgatásra vonatkozó követelmények” című 15. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A személyes meghallgatásra főszabály szerint a családtagok jelenléte nélkül kerül sor, kivéve, ha az eljáró hatóság úgy ítéli meg, hogy a megfelelő vizsgálathoz szükséges a családtagok jelenléte is.

(2) A személyes meghallgatást olyan körülmények között kell lefolytatni, amelyek biztosítják a megfelelő titoktartást.

(3) A tagállamok megfelelő intézkedéseket hoznak annak érdekében, hogy a személyes meghallgatásra olyan körülmények között kerüljön sor, amelyekben a kérelmezők átfogóan előadhatják kérelmük benyújtásának okait. Ennek érdekében, a tagállamok:

a) biztosítják, hogy a meghallgatást végző személy képes legyen a kérelem háttérében álló személyes és általános körülmények figyelembevételére, ideértve a kérelmező kulturális gyökereit, nemét, szexuális irányultságát, nemi azonosságát vagy kiszolgáltatott helyzetét is;

b) lehetőség szerint biztosítják, hogy a kérelmezőt azonos nemű személy hallgassa meg, amennyiben ezt kéri, kivéve, ha az eljáró hatóság okkal feltételezi, hogy ezen kérés oka nem az, hogy a kérelmezőnek nehézséget jelentene kérelmének indokolását érthető módon előadni;

c) olyan tolmácsot választanak ki, aki képes megfelelően kommunikálni a kérelmezővel és a meghallgatást végző személlyel. A kommunikáció nyelveként a kérelmező által előnyben részesített nyelvet kell választani, kivéve, ha van más olyan nyelv is, amelyet ésszerűen feltételezhetően megért, és amelyen érthetően képes kommunikálni. Lehetőség szerint a tagállamok a kérelmezővel azonos nemű tolmácsot biztosítanak, amennyiben ezt kéri, kivéve, ha az eljáró hatóság okkal feltételezi, hogy e kérés oka nem az, hogy a kérelmezőnek nehézséget jelentene kérelmének indokolását érthető módon előadni;

d) biztosítják, hogy a nemzetközi védelem iránti kérelem érdemi részéről szóló meghallgatást végző személy ne viseljen katonai vagy rendészeti egyenruhát;

e) biztosítják, hogy a kiskorúakkal végzett meghallgatások gyermekbarát módon történjenek.

(4) A tagállamok szabályozhatják azokat a feltételeket, amelyek mellett harmadik személyek részt vehetnek a személyes meghallgatáson.”

23 Az említett irányelvnek „Az elsőfokú eljárások” című III. fejezete tartalmazza az irányelv 31–43. cikkét.

- 24 Ugyanezen irányelv „Elfogadhatatlan kérelmek” című 33. cikkének (2) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A tagállamok e cikk értelmében csak akkor minősíthetik elfogadhatatlannak a nemzetközi védelem iránti kérelmet, ha:

- a) a kérelmező részére más tagállam már nemzetközi védelmet biztosított;

[...]”

- 25 Az eljárási irányelvnek „Az elfogadhatósági meghallgatás különös szabályai” című 34. cikke az (1) bekezdésének első albekezdésében a következőket írja elő:

„A tagállamok lehetővé teszik a kérelmezők számára, hogy mielőtt az eljáró hatóság határozatot hozna egy nemzetközi védelem iránti kérelem elfogadhatóságáról, kifejtsek nézeteiket a 33. cikkben említett okok sajátos körülményeikre történő alkalmazásáról. E célból a tagállamok személyes meghallgatást végeznek a kérelem elfogadhatóságának elbírálása céljából. A tagállamok ez alól csak a 42. cikkel összhangban, az ismételt kérelmek esetében tehetnek kivételt.”

Az Eurodac-rendelet

- 26 Az Eurodac-rendelet 2. cikke (1) bekezdésének szövege a következő:

„E rendelet alkalmazásában:

[...]

- b) »származási hely szerinti tagállam«:

[...]

- iii. a 17. cikk (1) bekezdésének hatálya alá tartozó személy tekintetében az a tagállam, amely a személyes adatokat a központi rendszerhez továbbítja, és az összehasonlítás eredményeit megkapja;

[...]”

- 27 E rendelet 3. cikkének (1) bekezdése a következőket írja elő:

„Az Eurodac a következőket foglalja magában:

- a) számítógépes központi ujjlenyomat-adatbázis (központi rendszer) [...];

[...]”

28 Az említett rendelet 17. cikkének (1) bekezdése szerint:

„Az egyes tagállamok annak ellenőrzésére, hogy a területükön jogszerűtlenül tartózkodó harmadik országbeli állampolgár vagy hontalan személy valamely másik tagállamban korábban nyújtott-e be nemzetközi védelem iránti kérelmet, a központi rendszer felé továbbíthatják a 14. életévét betöltött harmadik országbeli állampolgártól vagy hontalan személytől vett ujjlenyomatadatokat a szóban forgó tagállam által használt referenciaszámmal együtt.

Általános szabályként abban az esetben indokolt annak ellenőrzése, hogy a harmadik országbeli állampolgára vagy hontalan személy valamely másik tagállamban korábban nyújtott-e be nemzetközi védelem iránti kérelmet, ha:

- a) a harmadik országbeli állampolgár vagy hontalan személy kijelenti, hogy nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújtott be, de nem jelöli meg azt a tagállamot, ahol a kérelmet benyújtotta;
- b) a harmadik országbeli állampolgár vagy hontalan személy nem kér nemzetközi védelmet, de ellenzi, hogy hazájába visszatoloncolják, arra hivatkozva, hogy ott veszélyben lenne; illetve
- c) a harmadik országbeli állampolgár vagy hontalan személy egyéb módon megpróbálja megakadályozni kiutasítását azáltal, hogy megtagadja a személyazonossága megállapítására irányuló együttműködést, különösen ha nem mutatja be személyazonossági okmányait, vagy hamis személyazonossági okmányokat mutat be.”

29 Ugyanezen rendeletnek „Az érintett jogai” című 29. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A [...] 17. cikk (1) bekezdése hatálya alá tartozó személyt a származási hely szerinti tagállam írásban és szükség esetén szóban – olyan nyelven, amelyet a személy megért, vagy ésszerűen feltételezhetően megért – tájékoztatja a következőkről:

[...]

- b) adatai Eurodacban történő feldolgozásának célja, ideértve a [„Dublin III” rendelet] céljainak ismertetését is, a [„Dublin III” rendelet] 4. cikkével összhangban, valamint annak érthető formában, egyértelműen és közérthetően kifejtett magyarázata, hogy a tagállamok és az Europol bűnüldözési célokból hozzáférhet az Eurodachoz;

[...]

(2) [...]

A 17. cikk (1) bekezdésének hatálya alá tartozó személyek esetében az e cikk (1) bekezdésben említett tájékoztatásra legkésőbb akkor kerül sor, amikor az adott személyre vonatkozó adatokat a központi rendszerhez továbbítják. Nem kell alkalmazni ezt a kötelezettséget amennyiben a tájékoztatás lehetetlen, illetve aránytalan erőfeszítéssel járna.

[...]

(3) A [„Dublin III” rendelet] 44. cikkének (2) bekezdésében hivatkozott eljárással összhangban közös tájékoztató füzetet kell készíteni, amely tartalmazza legalább az e cikk (1) bekezdésében és a [„Dublin III” rendelet] 4. cikke (1) bekezdésében említett információkat.

A tájékoztató füzetnek egyértelműnek és egyszerűnek kell lennie, olyan nyelven, amelyet az adott személy megért vagy ésszerűen feltételezhető, hogy megért.

A tájékoztató füzetet úgy kell összeállítani, hogy a tagállamok kiegészíthessék azt további, az egyes tagállamokra jellemző információkkal. Az egyes tagállamokra jellemző információk kiterjednek legalább az érintett jogaira, a nemzeti felügyeleti hatóságok által nyújtott segítség lehetőségére, valamint az adatkezelő hivatala és a nemzeti felügyeleti hatóságok kapcsolattartási adataira.

[...]

30 Az Eurodac-rendelet „Felelősség” című 37. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A jogellenes feldolgozás vagy az e rendelettel össze nem egyeztethető cselekmény következtében kárt szenvedett személy vagy tagállam kártérítésre jogosult az elszenvedett kárért felelős tagállamtól. A szóban forgó állam részlegesen vagy teljesen mentesül a felelősség alól abban az esetben, ha bizonyítani tudja, hogy nem ő felelős a kár alapjául szolgáló eseményért.

[...]

(3) A tagállammal szembeni, az (1) és a (2) bekezdésben említett kártérítési igényre az alperes tagállam nemzeti jogának rendelkezései az irányadók.”

Az 1560/2003 rendelet

31 A 2014. január 30-i 118/2014/EU bizottsági végrehajtási rendelettel (HL 2014. L 39., 1. o.) módosított 1560/2003 rendelet (a továbbiakban: 1560/2003 rendelet) „Tájékoztatók a nemzetközi védelmet kérelmezők számára” című 16a. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A [„Dublin III”] rendelet rendelkezéseire és az [Eurodac-rendelet] alkalmazására vonatkozó, valamennyi nemzetközi védelmet kérelmezőnek szóló közös tájékoztatót a X. melléklet tartalmazza.

[...]

(4) A valamely tagállam területén jogszerűtlenül tartózkodó harmadik országbeli állampolgároknak vagy hontalan személyeknek szóló tájékoztatót a XIII. melléklet határozza meg.”

32 Amint azt e 16a. cikk (1) bekezdése előírja, az 1560/2003 rendelet X. melléklete tartalmazza a „Dublin III” rendelet 4. cikkének (2) és (3) bekezdésében, valamint az Eurodac-rendelet 29. cikkének (3) bekezdésében említett közös tájékoztató füzet mintáját (a továbbiakban: közös tájékoztató füzet). E mellékletnek a „Tájékoztató a dublini rendeletről a nemzetközi védelmet kérelmezők számára a [»Dublin III« rendelet] 4. cikkével összhangban” című A. része a felelős tagállam meghatározására vonatkozó eljárással, annak konkrét alkalmazásával és az Eurodac-rendelet alkalmazásával kapcsolatos magyarázatokat, az érintett személy jogaira vonatkozó információkat, valamint az érintett személynek szóló és az ezen eljárás megfelelő

lefolytatását célzó különböző ajánlásokat és kéréseket foglal magában. Ezen A. rész végén szerepel egy bekeretezett szöveg, valamint egy ahhoz tartozó lábjegyzet, a következő megfogalmazással:

„Amennyiben megállapítjuk, hogy kérelmének megvizsgálásáért másik [tagállam] felelős, részletesebb tájékoztatást nyújtunk majd Önnek az eljárásról és arról, hogy ez miként érinti Önt és a jogait ⁽¹⁾.

[...]

(¹) Az adott tájékoztatás az e melléklet B. részében szereplő információknak felel meg.”

- 33 Az említett melléklet B. része, amelynek címe „A dublini eljárás – tájékoztató a dublini eljárás alá vont, nemzetközi védelmet kérelmezők számára a [»Dublin III« rendelet] 4. cikkével összhangban”, tartalmazza a közös tájékoztató füzet mintáját, amelyet akkor kell átadni az érintett személynek, ha az illetékes nemzeti hatóságok okkal feltételezik, hogy a nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért egy másik tagállam lehet felelős. E rész konkrétabb magyarázatokat ír elő az ebben az esetben alkalmazandó eljárást érintően, és ezzel összefüggésben is megad az érintett személy jogaira vonatkozó információkat, valamint az érintett személynek szóló és az eljárás megfelelő lefolytatását célzó különböző ajánlásokat és kéréseket. E B. rész szövegében – lábjegyzettel – a következő szöveg szerepel:

„– egy másik dublini [tagállamban] ujjlenyomatot vettek Öntől (és azt eltárolták az Eurodac ⁽¹⁾ európai adatbázisban);

[...]

(¹) Az Eurodac-ról további információk található az A. rész »Miért vesznek tőlem ujjlenyomatot?« szakaszában.”

- 34 Az 1560/2003 rendelet XIII. melléklete „A valamely tagállam területén illegálisan tartózkodó harmadik országbeli állampolgárok vagy hontalan személyek számára, az [Eurodac]-rendelet 29. cikke (3) bekezdésének megfelelő” tájékoztatásra vonatkozó mintát írja elő. E melléklet többek között a következő megjegyzéseket és lábjegyzetet tartalmazza:

„Ha illegális tartózkodás közben elfogják egy, a „dublini” térséghez tartozó [tagállamban] [...], a hatóságok ujjlenyomatokat vehetnek Öntől, és továbbíthatják azokat az »Eurodac« elnevezésű ujjlenyomat-adatbázisba. Ennek az az egyedüli célja, hogy meggyőződjenek arról, hogy Ön korábban nyújtott-e be menedékkérelmet. Az ujjlenyomat-adatait nem fogják tárolni az Eurodac adatbázisban, de ha korábban menedéket kért egy másik [tagállamban], visszaküldhetik Önt ebbe az országba.

[...]

Ha hatóságaink szerint előfordulhat, hogy Ön nemzetközi védelmet kért egy másik országban, amely felelős lehet a kérelem megvizsgálásáért, részletesebb tájékoztatást fog kapni a követendő eljárásról, és arról, hogy ez hogyan érinti Önt és a jogait. ⁽²⁾

[...]

(²) A X. melléklet B. részében előírt tájékoztatást kell nyújtani.”

Az alapeljárások és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

A C-228/21. sz. ügy

- 35 CZA Olaszországban nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújtott be. Az Olasz Köztársaság ellenőrzést követően a Szlovén Köztársasághoz fordult – amely tagállamban CZA korábban a „Dublin III” rendelet 18. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján benyújtott egy első nemzetközi védelem iránti első kérelmet –, a visszavételt pedig 2018. április 16-án elfogadták.
- 36 CZA a vele szemben hozott, átadásra vonatkozó határozatot megtámadta a Tribunale di Catanzaro (catanzarói bíróság, Olaszország) előtt, amely azt megsemmisítette azzal az indokkal, hogy nem tartották tiszteletben a „Dublin III” rendelet 4. cikkében előírt tájékoztatási kötelezettséget.
- 37 A belügyminisztérium e határozattal szemben a „Dublin III” rendelet 4. cikkének helytelen alkalmazására hivatkozva felülvizsgálati kérelmet terjesztett a Corte suprema di cassazione (semmitőszék, Olaszország), azaz a C-228/21. sz. ügyben kérdést előterjesztő bíróság elé.
- 38 E körülmények között a Corte suprema di cassazione (semmitőszék) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:
- „1) Úgy kell-e értelmezni a [»Dublin III« rendelet] 4. cikkét, hogy a valamely tagállam által a rendelet 26. cikkében foglalt mechanizmus alapján és az ugyanezen rendelet 18. cikke (1) bekezdésének b) pontjában előírt visszavételi kötelezettséggel összhangban hozott, átadásra vonatkozó határozattal szemben a rendelet 27. cikke alapján benyújtott keresetben lehet pusztán arra hivatkozni, hogy az átadásra vonatkozó határozatot elfogadó tagállam elmulasztotta a tájékoztató füzetnek a [»Dublin III«] rendelet 4. cikkének (2) bekezdésében szabályozott átadását?
- 2) Úgy kell-e értelmezni a [»Dublin III« rendelet] (18) preambulumbekzdésével, (19) preambulumbekzdésével és 4. cikkével összefüggésben annak 27. cikkét, hogy a[z említett rendelet] 4. cikk[é]ben előírt kötelezettségek megsértésének megállapítása esetén a hatékony jogorvoslat az átadásra vonatkozó határozatot megsemmisítő határozat meghozatalára kötelezi az eljáró bíróságot?
- 3) A 2) kérdésre adott nemleges válasz esetén úgy kell-e értelmezni a [»Dublin III« rendelet] (18) preambulumbekzdésével, (19) preambulumbekzdésével és 4. cikkével összefüggésben annak 27. cikkét, hogy a 4. cikkben előírt kötelezettségek megsértésének megállapítása esetén a hatékony jogorvoslat arra kötelezi az eljáró bíróságot, hogy a felperes által hivatkozott körülmények fényében vizsgálja meg e jogsértés relevanciáját, és lehetővé teszi, hogy az eljáró bíróság minden olyan esetben helyben hagyja az átadásra vonatkozó határozatot, amikor nem merülnek fel arra vonatkozó indokok, hogy eltérő tartalmú, átadásra vonatkozó határozatot kell hozni?”

A C-254/21. sz. ügy

- 39 DG, aki állítása szerint afgán állampolgár, Svédországban nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújtott be, amelyet jogerősen elutasítottak.

- 40 Időközben DG Olaszországba utazott, ahol benyújtott egy második nemzetközi védelem iránti kérelmet. Az Olasz Köztársaság az Eurodac-adatbázisban végzett ellenőrzést követően a „Dublin III” rendelet 18. cikkének d) pontja alapján visszavétel iránti megkereséssel fordult a Svéd Királysághoz, amelyet ez utóbbi tagállam elfogadott, és így az Olasz Köztársaság átadásra vonatkozó határozatot hozott.
- 41 DG a Tribunale di Roma (római bíróság, Olaszország) – a C-254/21. sz. ügyben kérdést előterjesztő bíróság – előtt a Charta 4. cikkének és a „Dublin III” rendelet 17. cikke (1) bekezdésének megsértése miatt megtámadta ezt az átadásra vonatkozó határozatot.
- 42 DG szerint a Svéd Királyság anélkül utasította el a nemzetközi védelem iránti kérelmét, hogy értékelte volna az Afganisztánban fennálló, megkülönböztetés nélküli erőszakkal jellemezhető általános helyzetet. Az Olasz Köztársaság átadásra vonatkozó határozata sérti a Charta 4. cikkét, mivel fennáll a „közvetett visszaküldésnek” az e határozat által DG tekintetében okozott kockázata abban az értelemben, hogy a Svéd Királyság e határozat eredményeképpen DG-t visszaküldheti Afganisztánba, azaz olyan harmadik országba, amelyben embertelen és megalázó bánásmód veszélyének lenne kitéve. Következésképpen DG azt kéri a kérdést előterjesztő bíróságtól, hogy a „Dublin III” rendelet 17. cikkének (1) bekezdése alapján állapítsa meg, hogy az Olasz Köztársaság felelős a nemzetközi védelem iránti kérelmének megvizsgálásáért.
- 43 A belügyminisztérium vitatja e kérelem megalapozottságát. A nemzetközi védelem iránti kérelmet egyetlen tagállam, a jelen esetben a Svéd Királyság vizsgálja meg. A „Dublin III” rendelet 17. cikke (1) bekezdésének hatálya a családegyesítés eseteire vagy a humanitárius és különleges jótékonyági okok által igazolt esetekre korlátozódik.
- 44 E körülmények között a Tribunale di Roma (római bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

- „1) A [Charta] 47. cikke szerinti hatékony jogorvoslathoz való jog megköveteli-e annak megállapítását, hogy e Charta 4. és 19. cikke az alapügy körülményei között védelmet nyújt a [»Dublin III« rendelet] 3. cikkének (2) bekezdése szerinti rendszerszintű hiányosságokkal nem rendelkező azon uniós tagállam részére történő átadás következtében felmerülő közvetett visszaküldés kockázatával szemben is (ha nincs a III. és IV. fejezetben foglalt feltételek alapján felelős más tagállam), amely már megvizsgálta és elutasította a nemzetközi védelem iránti első kérelmet?
- 2) A nemzetközi védelem iránti második kérelem benyújtásának helye szerinti tagállamnak a [»Dublin III« rendelet] rendelet 27. cikke alapján benyújtott keresetet elbíráló bírósága – amely így hatáskörrel rendelkezik az Unión belüli átadás vizsgálatára, de nem bírálhatja el a védelem iránti kérelmet – létezőként köteles-e értékelni a harmadik országba való közvetett visszaküldés veszélyét abban az esetben, ha a nemzetközi védelem iránti első kérelem benyújtásának helye szerinti tagállam a [2011/95] irányelv 8. cikke értelmében vett „belföldi védelem” fogalmát eltérően értékelte?
- 3) Összeegyeztethető-e a [»Dublin III« rendelet] 3. cikke (1) bekezdésé[vel] [...] és a harmadik országok állampolgárai azon választási lehetőségének általános tilalmával, hogy melyik uniós [tagállamban] nyújtják be nemzetközi védelem iránti kérelmet, a közvetett visszaküldés veszélyének a „belföldi védelem” szükségességének a két tagállam általi eltérő értelmezése következtében felmerülő értékelése?

- 4) A fenti kérdésekre adandó igenlő válasz esetén:
- a) Az azon tagállam bírósága által a közvetett visszaküldés veszélyének fennállására vonatkozóan végzett értékelés, amelyben a kérelmező az első kérelmének elutasítását követően a nemzetközi védelem iránti második kérelmét benyújtotta, szükségessé teszi-e a [»Dublin III« rendelet] 17. cikkének (1) bekezdése szerinti, a rendelet által »mérlegelési záradéknak« nevezett záradék alkalmazását?
 - b) A [»Dublin III« rendelet] III. és IV. fejezetében meghatározott feltételeken túl milyen feltételeket kell alkalmaznia a rendelet 27. cikke alapján eljáró bíróságnak a közvetett visszaküldés veszélyének értékeléséhez, tekintettel arra, hogy ezt a veszélyt már kizárta a nemzetközi védelem iránti első kérelmet megvizsgáló ország?”

A C-297/21. sz. ügy

- 45 XXX.XX, aki azt állítja, hogy afgán állampolgár, nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújtott be Németországban, amelyet jogerősen elutasítottak, és amelyet kitoloncolási intézkedés követett, amely jogerőssé vált.
- 46 Időközben XXX.XX Olaszországba utazott, ahol benyújtott egy második nemzetközi védelem iránti kérelmet. Az Olasz Köztársaság az Eurodac-adatbázisban végzett ellenőrzést követően a „Dublin III” rendelet 18. cikkének d) pontja alapján visszavétel iránti megkereséssel fordult a Németországi Szövetségi Köztársasághoz, amelyet ez utóbbi tagállam elfogadott, és így az Olasz Köztársaság átadásra vonatkozó határozatot hozott.
- 47 XXX.XX a Tribunale di Firenze (firenzei bíróság, Olaszország) – a C-297/21. sz. ügyben kérdést előterjesztő bíróság – előtt a Charta 4. cikkének, valamint a „Dublin III” rendelet 3. cikke (2) bekezdésének és 17. cikke (1) bekezdésének megsértése miatt megtámadta ezt az átadásra vonatkozó határozatot.
- 48 XXX.XX szerint az Olasz Köztársaság anélkül utasította el a kérelmét, hogy értékelte volna az Afganisztánban fennálló, megkülönböztetés nélküli erőszakkal jellemezhető általános helyzetet. Az átadásra vonatkozó említett határozat sérti a Charta 4. cikkét, mivel fennáll a „közvetett visszaküldésnek” az e határozat által XXX.XX tekintetében okozott kockázata abban az értelemben, hogy a Németországi Szövetségi Köztársaság e határozat eredményeképpen XXX.XX-et visszaküldheti Afganisztánba. Következésképpen XXX.XX azt kéri a kérdést előterjesztő bíróságtól, hogy semmisítse meg a vele szemben hozott, átadásra vonatkozó határozatot, és alkalmazza rá a „Dublin III” rendelet 17. cikkének (1) bekezdését.
- 49 A belügyminisztérium vitatja e kérelem megalapozottságát. A nemzetközi védelem iránti kérelmet csak egyetlen tagállam, a jelen esetben a Németországi Szövetségi Köztársaság vizsgálhatja meg. A „Dublin III” rendelet 18. cikke alapján elfogadott, átadásra vonatkozó határozattal szemben indított jogorvoslati eljárás tárgya nem a származási országba való esetleges „visszaküldés” veszélyének újbóli értékelése, hanem a Németországnak való átadásra vonatkozó határozat jogszerűségének értékelése, ugyanakkor e tagállam köteles tiszteletben tartani annak az abszolút tilalmát, hogy XXX.XX-et olyan harmadik országba küldjék vissza, ahol embertelen vagy megalázó bánásmódnak lehet kitéve.

- 50 E körülmények között a Tribunale di Firenze (firenzei bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:
- „1) Elsődlegesen úgy kell-e értelmezni a [»Dublin III« rendelet] 17. cikkének (1) bekezdését a [Charta] 19. és 47. cikkére és a [»Dublin III« rendelet] 27. cikkére tekintettel, hogy a tagállamnak [a belügyminiszter] határozatával szembeni jogorvoslati kérelmet elbíráló bírósága megállapíthatja az átadás végrehajtására [az említett rendelet] a 18. cikk[e] (1) bekezdésének d) pontja alapján köteles tagállam felelősségét, amennyiben megállapítja a visszaküldés tilalma elve megsértése kockázatának a felelős tagállamban való fennállását a kérelmező származási országába való visszaküldése miatt, ahol a kérelmező életveszélynek vagy embertelen és megalázó bánásmód veszélyének lenne kitéve?
- 2) Másodlagosan úgy kell-e értelmezni a [»Dublin III« rendelet] 3. cikkének (2) bekezdését a [Charta] 19. és 47. cikkére és a [»Dublin III« rendelet] 27. cikkére tekintettel, hogy a bíróság megállapíthatja az átadás végrehajtására az ugyanezen rendelet 18. cikke (1) bekezdésének d) pontja alapján köteles tagállam felelősségét, amennyiben bizonyítást nyer, hogy:
- a) a felelős tagállamban fennáll annak kockázata, hogy megsértik a visszaküldés tilalmának elvét azáltal, hogy a kérelmezőt visszaküldik származási országába, ahol életveszélynek lenne kitéve vagy őt embertelen vagy megalázó bánásmódnak vetnék alá;
- b) nem lehetséges a [»Dublin III« rendelet] III. fejezetében foglalt kritériumok alapján kijelölt másik tagállam részére történő átadás végrehajtása?”

A C-315/21. sz. ügy

- 51 PP, aki Pakisztánban született, nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújtott be Németországban.
- 52 PP Olaszországba utazott, ahol benyújtott egy második nemzetközi védelem iránti kérelmet. Az Olasz Köztársaság az Eurodac-adatbázisban végzett ellenőrzést követően a „Dublin III” rendelet 18. cikkének b) pontja alapján visszavétel iránti megkereséssel fordult a Németországi Szövetségi Köztársasághoz, amelyet ez utóbbi tagállam ugyanezen rendelet 18. cikke (1) bekezdésének d) pontja alapján elfogadott, és így az Olasz Köztársaság átadásra vonatkozó határozatot hozott.
- 53 PP a Tribunale di Milano (milánói bíróság, Olaszország) – a C-315/21. sz. ügyben kérdést előterjesztő bíróság – előtt kérte ezen átadásra vonatkozó határozat megsemmisítését, egyrészt a „Dublin III” rendelet 4. cikkében biztosított, tájékoztatáshoz való jogának megsértése miatt, másrészt azzal az indokkal, hogy e határozat jogellenesen a Németországi Szövetségi Köztársaság által Pakisztánba való „közvetett visszaküldés” veszélyének teszi ki.
- 54 A belügyminisztérium vitatja ezen állítások megalapozottságát. Egyrészt bizonyította, hogy lefolytatták a „Dublin III” rendelet 5. cikke szerinti személyes meghallgatást, másrészt pedig a Corte suprema di cassazione (semmitűszék) ítélezési gyakorlatából az következik, hogy az ezen ügyben kérdést előterjesztő bíróság nem rendelkezik hatáskörrel sem a „Dublin III” rendelet be nem tartásával kapcsolatos alaki szabálytalanságok megállapítására, sem PP helyzetének érdemi vizsgálatára, mivel e vizsgálatot a már felelősnek nyilvánított tagállamnak, azaz a Németországi Szövetségi Köztársaságnak kell elvégeznie. Ezenkívül a „Dublin III” rendelet 4. cikkének megsértése nem elegendő a PP-vel szemben hozott, átadásra vonatkozó határozat érvénytelenítéséhez ezen utóbbi jogainak konkrét megsértése hiányában.

- 55 A „közvetett visszaküldés” veszélyét illetően a belügyminisztérium azzal érvel, hogy a „Dublin III” rendelet 18. cikke (2) bekezdésének utolsó albekezdését, amelynek értelmében a felelős tagállamnak biztosítania kell azt, hogy az érintett személy hatékony jogorvoslattal élhessen, illetve élhetett, úgy kell tekinteni, hogy azt minden tagállamban tiszteletben tartották, mivel ez a kötelezettség egy közvetlenül alkalmazandó uniós rendeletből ered. Ugyanígy biztosított a visszaküldés tilalmának általános elve, amelyet a menekültek helyzetére vonatkozó, Genfben, 1951. július 28-án aláírt, 1954. április 22-től hatályos egyezmény (*Recueil des traités des Nations unies* [1954], 189. kötet, 150. o., 2545. sz.; kihirdette: az 1989. évi 15. tvr.) ír elő, amelyet valamennyi tagállam megerősített. Arra a kölcsönös bizalomra tekintettel, amelynek a tagállamok közötti kapcsolatok alapjául kell szolgálnia, a tagállam bíróságai tehát nem vizsgálhatják, hogy a nemzetközi védelem iránti kérelem elutasításával szembeni jogorvoslat lehetősége biztosított-e egy másik, olyan tagállamban, amely felelős tagállamként került kijelölésre.
- 56 E körülmények között a Tribunale di Milano (milánói bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:
- „1) Úgy kell-e értelmezni a [»Dublin III« rendelet] 4. és 5. cikkét, hogy azok megsértése önmagában a [»Dublin III« rendelet] 27. cikke alapján megtámadott határozat jogellenességét eredményezi, függetlenül az említett jogsértésnek a határozat tartalmára és a felelős tagállam meghatározására gyakorolt konkrét hatásaitól?
 - 2) Úgy kell-e értelmezni a [»Dublin III« rendelet] 18. cikke (1) bekezdésének a) pontjával vagy 18. cikke (1) bekezdésének b), c) és d) pontjával és 20. cikkének (5) bekezdésével összefüggésben értelmezett 27. cikkét, hogy az egymástól különböző jogorvoslatokat és különböző bírósági kereset keretében érvényesíthető kifogásokat állapít meg, valamint a [»Dublin III« rendelet] 4. és 5. cikke szerinti tájékoztatási és személyes meghallgatási kötelezettség megsértésének különböző eseteit határozza meg?
 - 3) A második kérdésre adott igenlő válasz esetén: úgy kell-e értelmezni a [»Dublin III« rendelet] 4. és 5. cikkét, hogy az ott előírt, tájékoztatásra vonatkozó garanciák csak a 18. cikk (1) bekezdésének a) pontjában említett esetben állnak fenn, a visszavételi eljárásban nem, vagy úgy kell-e értelmezni, hogy ez utóbbi eljárásra legalább a tájékoztatási kötelezettség vonatkozik a kötelezettségnek a [az említett rendelet] 19. cikk[é]ben említett megszűnésével, valamint a menekültügyi eljárás és a kérelmezőkre vonatkozó befogadási feltételek rendszerszintű hiányosságaival összefüggésben, aminek eredményeként az Európai Unió Alapjogi Chartájának 4. cikke értelmében vett embertelen vagy megalázó bánásmód kockázata áll fenn a [»Dublin III« rendelet] 3. cikk[ének] (2) bekezdése alapján?
 - 4) Úgy kell-e értelmezni a 3. cikk (2) bekezdését, hogy a »menekültügyi eljárás rendszerszintű hiányosságai« körébe tartoznak a nemzetközi védelem iránti kérelmet elutasító, a visszavételt végrehajtó tagállam bírósága által hozott, már jogerős határozatok esetleges hatásai is, ha a [»Dublin III« rendelet] 27. cikke alapján megkeresett bíróság úgy véli, hogy az említett tagállam által a származási országba való visszaküldés esetén ténylegesen fennáll annak kockázata, hogy a kérelmezőt embertelen vagy megalázó bánásmódnak teszik ki, figyelembe véve a [2011/95] irányelv 15. cikkének c) pontja szerinti általános fegyveres konfliktushelyzet fennállását is?”

A C-328/21. sz. ügy

- 57 GE, aki Irakból származik, nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújtott be Finnországban.
- 58 GE ezt követően Olaszországba utazott, ahol megállapították, hogy a tartózkodása jogellenes. Az Olasz Köztársaság az Eurodac-adatbázisban végzett ellenőrzést követően a „Dublin III” rendelet 18. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján visszavétel iránti megkeresést intézett a Finn Köztársasághoz, amelyet ez utóbbi tagállam ugyanezen rendelet 18. cikke (1) bekezdésének d) pontja alapján elfogadott, és így az Olasz Köztársaság átadásra vonatkozó határozatot hozott.
- 59 GE ezt az átadásra vonatkozó határozatot a Tribunale di Trieste (trieszti bíróság, Olaszország) – a C-328/21. sz. ügyben kérdést előterjesztő bíróság – előtt vitatja. Keresetének alátámasztása érdekében azt állítja, hogy az említett átadásra vonatkozó határozat sérti a „Dublin III” rendelet 3. cikkének (2) bekezdését, a visszaküldés tilalmának elvét, az Eurodac-rendelet 17. cikkét, a „Dublin III” rendelet 20. cikkét, valamint az Eurodac-rendelet 29. cikkében és a „Dublin III” rendelet 4. cikkében előírt tájékoztatási kötelezettségeket.
- 60 A belügyminisztérium vitatja ezen állítások megalapozottságát.
- 61 E körülmények között a Tribunale di Trieste (trieszti bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:
- „1) Melyek az uniós jog által a [»Dublin III« rendelet] VI. fejezetének III. szakasza szerinti visszavétel érdekében hozott, átadásra vonatkozó határozatok tekintetében előírt jogkövetkezmények, amennyiben a tagállam elmulasztotta megadni a [»Dublin III« rendelet] 4. cikkében és az [Eurodac-rendelet] 29. cikkében előírt információkat?
- 2) Különösen, amennyiben az átadásra vonatkozó határozattal szemben teljes körű és hatékony jogorvoslással éltek, [az eljáró bíróság] azt kérdezi az Európai Unió Bíróságától, hogy:
- a) úgy kell-e értelmezni a [»Dublin III« rendelet] 27. cikkét,
- hogy [az e rendelet] 4. cikkének (2) és (3) bekezdésében előírt tájékoztató füzet azon személy részére történő átadásának elmulasztása, aki [az említett rendelet] 23. cikkének (1) bekezdésében leírt helyzetben található, önmagában az átadásra vonatkozó határozat orvosolhatatlan semmisségét (és adott esetben az új kérelem benyújtásának helye szerinti tagállamnak a nemzetközi védelem iránti kérelem elbírálásáért fennálló felelősségét is) eredményezi;
 - vagy úgy, hogy a felperesnek kell bizonyítania az eljárásban, hogy ha a tájékoztató füzetet átadták volna részére, az eljárás más eredményre vezetett volna?
- b) úgy kell-e értelmezni a [»Dublin III« rendelet] 27. cikkét,
- hogy az [Eurodac rendelet] 29. cikkében előírt tájékoztató füzet azon személy részére történő átadásának elmulasztása, aki a [»Dublin III« rendelet] 24. cikkének (1) bekezdésében leírt helyzetben található, önmagában az átadásra vonatkozó határozat orvosolhatatlan semmisségét (és adott esetben az új nemzetközi védelem iránti kérelem benyújtása lehetőségének ebből eredő szükséges biztosítását is) eredményezi;
 - vagy úgy, hogy a felperesnek kell bizonyítania az eljárásban, hogy ha a tájékoztató füzetet átadták volna részére, az eljárás más eredményre vezetett volna?”

A Bíróság előtti eljárás

- 62 A C-254/21., C-297/21., C-315/21. és C-328/21. sz. ügyekben kérdést előterjesztő bíróságok a Bíróság eljárási szabályzatának 105. cikkében és 53. cikkének (3) bekezdésében előírt gyorsított eljárás, illetve soron kívüli elbírálás alkalmazását kérték.
- 63 E kérelmek alátámasztása érdekében e bíróságok lényegében az érintett személyek bizonytalan helyzetének megszüntetésére való törekvésre, az alapeljárások tárgyát képező határozatok gyors elfogadásának az uniós jogból és a nemzeti jogból eredő követelményére – különösen figyelembe véve a hasonló kérdéseket érintő, folyamatban lévő eljárások jelentős számát –, valamint a vonatkozó nemzeti ítélkezési gyakorlatban fennálló eltérő megközelítések megszüntetésének sürgösségére hivatkoznak.
- 64 A Bíróság elnöke a 2021. június 14-i és július 6-i határozatával tájékoztatta az említett bíróságokat a gyorsított eljárás iránti kérelmek elutasításáról. E határozatok lényegében a következő indokokon alapulnak. Egyrészt az ezen ügyek tárgyát képező, átadásra vonatkozó határozat hatályát a Bíróság válaszáig felfüggesztették. Másrészt az említett bíróságok által hivatkozott érvek nem alkalmasak annak bizonyítására, hogy az eljárási szabályzat 105. cikke értelmében gyorsított eljárásban kell határozni.
- 65 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a gyorsított eljárás alkalmazásának igazolásához nem elegendő önmagában sem a jogalanyok ahhoz fűződő pusztán érdeke – bármennyire fontos és jogszerű érdektől is legyen szó –, hogy az uniós jogból származó jogaik terjedelmét a lehető leggyorsabban meghatározzák, sem pedig az azon határozattal esetlegesen érintett személyek vagy jogi helyzetek jelentős száma, amelyet a kérdést előterjesztő bíróságnak a Bírósághoz fordulást követően kell meghoznia (a Bíróság elnökének 2018. november 22-i Globalcaja végzése, C-617/18, EU:C:2018:953, 13. és 14. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), sem az az érv, amely szerint a „Dublin III” rendeletre vonatkozó valamennyi előzetes döntéshozatal iránti kérelem gyors válaszadást igényel (a Bíróság elnökének 2017. december 20-i M. A. és társai végzése, C-661/17, EU:C:2017:1024, 17. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), sem az a körülmény, hogy az előzetes döntéshozatal iránti kérelmet olyan eljárás keretében terjesztették elő, amely a nemzeti rendszerben sürgős jellegű, vagy hogy a kérdést előterjesztő bíróságnak mindent meg kell tennie az alapügy gyors rendezésének biztosítása érdekében (2017. január 25-i Hassan végzés, C-647/16, EU:C:2017:67, 12. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), és végezetül az eltérő megközelítéseket magában foglaló nemzeti ítélkezési gyakorlat egységesítésének szükségessége sem (a Bíróság elnökének 2018. április 30-i Oro Efectivo végzése, C-185/18, EU:C:2018:298, 17. pont).
- 66 Ami a soron kívüli elbírálás iránti kérelmeket illeti, a C-315/21. és a C-328/21. sz. ügyben kérdést előterjesztő bíróságokat tájékoztatták arról, hogy ezen ügyeket nem kell az eljárási szabályzat 53. cikke (3) bekezdése értelmében soron kívül elbírálni, és a bíróság elnökének e határozat nem minősül a kérelmek elutasításának, mivel az eljárási szabályzat nem írja elő annak a lehetőségét, hogy a kérdést előterjesztő bíróság e rendelkezés alapján az előzetes döntéshozatal iránti kérelem soron kívüli elbírálását kérje.
- 67 A C-228/21., C-254/21., C-297/21., C-315/21. és C-328/21. sz. ügyeket a 2021. július 6-i határozattal az eljárás írásbeli és szóbeli szakaszának lefolytatása, valamint az ítélethozatal céljából egyesítették.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

- 68 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelmeket a belügyminisztérium által a „Dublin III” rendelet 26. cikkének (1) bekezdését végrehajtó nemzeti rendelkezések alapján hozott, átadásra vonatkozó határozatok jogszerűségére vonatkozó jogviták keretében terjesztették elő.
- 69 Valamennyi alapügyre az jellemző, hogy az átadásra vonatkozó határozatokat az érintett személyek vonatkozásában nem abból a célból fogadták el, hogy a megkeresett tagállam a „Dublin III” rendelet 18. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében átvegye e személyeket, hanem abból a célból, hogy e tagállam e rendelet 18. cikke (1) bekezdésének b) vagy d) pontja alapján adott esetben visszavegye őket.
- 70 Az alapeljárások az alábbi két problémakört vetik fel, akár csupán az egyiket, akár mindkettőt.
- 71 Az első problémakör, amely a C-228/21., a C-315/21. és a C-328/21. sz. ügyben merül fel, a „Dublin III” rendelet 4. cikkében és az Eurodac-rendelet 29. cikkében foglalt tájékoztatáshoz való jogra, valamint a „Dublin III” rendelet 5. cikkében említett személyes meghallgatás megtartására vonatkozik. Konkrétabban e problémakör tárgya az, hogy melyek a „Dublin III” rendelet 4. cikkének (2) bekezdésében és az Eurodac-rendelet 29. cikkének (3) bekezdésében említett közös tájékoztató füzet rendelkezésre bocsátásának elmulasztásából, valamint a „Dublin III” rendelet 5. cikkében előírt személyes meghallgatás megtartásának elmulasztásából származó, az átadásra vonatkozó határozat jogszerűsége tekintetében levonandó következtetések.
- 72 A C-254/21., C-297/21. és C-315/21. sz. ügyek tárgyát képező második problémakör az érintett személy „közvetett visszaküldéséhez” kapcsolódó veszélynek, és így a visszaküldés tilalma elvének a felelős tagállam általi megsértésének az átadásra vonatkozó határozat jogszerűségét vizsgáló bíróság által történő figyelembevételére vonatkozik.

A C-228/21. és C-328/21. sz. ügyben előterjesztett kérdésekről, valamint a C-315/21. sz. ügyben előterjesztett első két kérdésről

- 73 E kérdésekkel, amelyeket együttesen kell vizsgálni, a C-228/21., C-315/21. és C-328/21. sz. ügyekben kérdést előterjesztő bíróságok lényegében arra várnak választ, hogy a „Dublin III” rendeletet, és különösen annak 4., 5. és 27. cikkét, valamint az Eurodac-rendeletet, és különösen annak 29. cikkét úgy kell-e értelmezni, hogy a közös tájékoztató füzet átadásának és/vagy az e rendelkezések által előírt személyes meghallgatás megtartásának az elmulasztása a „Dublin III” rendelet 23. cikkének (1) bekezdésében vagy 24. cikkének (1) bekezdésében említett személy visszavétele iránti eljárás keretében hozott, átvételre vonatkozó határozat semmisségét vonja maga után, függetlenül attól, hogy melyek a fent említett jogsértésnek az ezen átadásra vonatkozó határozat tartalma vagy a felelős tagállam meghatározása tekintetében felmerülő konkrét következményei.
- 74 Ebben az összefüggésben kell megvizsgálni a tájékoztatáshoz való jog, illetve a személyes meghallgatáshoz való jog terjedelmét, valamint ezt követően az e jogok megsértéséhez kapcsolódó következményeket.

A tájékoztatáshoz való jogról (a „Dublin III” rendelet 4. cikke és az Eurodac-rendelet 29. cikke)

- 75 Először is meg kell állapítani, hogy az alapügyek nem olyan átadásra vonatkozó határozatokat érintenek, amelyeket a „Dublin III” rendelet 21. cikke szerinti átvételi eljárások keretében fogadtak el, hanem olyanokat, amelyek az e rendelet 23. és 24. cikkében említett személyek visszavételére vonatkozó eljárások keretében kerültek elfogadásra. Konkrétabban, a C-228/21. sz. ügyben e visszavétel olyan személyre vonatkozik, aki korábban nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújtott be egy másik tagállamban, ahol e kérelem vizsgálata még folyamatban van, ami az e rendelet 18. cikke (1) bekezdésének b) pontjában említett helyzetnek minősül. Ezenfelül a C-315/21. és a C-328/21. sz. ügyben olyan személyek visszavételéről van szó, akik korábban nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújtottak be egy másik tagállamban, ahol e kérelmet elutasították, ami az említett rendelet 18. cikke (1) bekezdésének d) pontjában említett helyzetnek felel meg.
- 76 A C-228/21. és a C-315/21. sz. ügyben továbbá az érintett személyek menedékjog iránti ismételt kérelmet nyújtottak be Olaszországban, míg a C-328/21. sz. ügyben az előzetes döntéshozatal iránti kérelemből az tűnik ki, hogy GE Olaszországban nem nyújtott be nemzetközi védelem iránti kérelmet, hanem jogellenesen tartózkodott ott. Az ezen ügyben a Bíróság rendelkezésére álló iratokból azonban kitűnik, hogy GE-t csak azért kezelték jogellenesen tartózkodóként, mert a belügyminisztérium nem vette megfelelően figyelembe a nemzetközi védelem iránti kérelmét, ezt azonban a kérdést előterjesztő bíróságnak kell vizsgálnia.
- 77 Ezen nemzetközi védelem iránti ismételt kérelmekkel (C-228/21. és C-315/21. sz. ügy), valamint – a kérdést előterjesztő bíróság általi vizsgálat sérelme nélkül – a más tagállamban benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelmet követő jogellenes tartózkodással (C-328/21. sz. ügy) összefüggésben terjesztették a Bíróság elé azt a kérdést, hogy a „Dublin III” rendelet 4. cikkében és az Eurodac-rendelet 29. cikkének (1) bekezdésében előírt tájékoztatási kötelezettség terheli-e a tagállamot, és ha igen, milyen mértékben.
- 78 Valamely uniós jogi rendelkezés értelmezéséhez nemcsak annak kifejezéseit, hanem a szöveggörnyezetét, és annak a szabályozásnak a célkitűzéseit is figyelembe kell venni, amelynek az részét képezi (lásd ebben az értelemben: 2019. november 7-i UNESA és társai ítélet, C-105/18–C-113/18, EU:C:2019:935, 31. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 79 Először is, ami a szóban forgó rendelkezések szövegét, és elsőként a „Dublin III” rendelet 4. cikkének szövegét illeti, elsősorban meg kell állapítani, hogy e 4. cikk (2) bekezdése szerint „[a]z (1) bekezdésben említett tájékoztatást írásban [...] kell nyújtani”, és „[a] tagállamok e célra a (3) bekezdés szerint összeállított közös tájékoztató füzetet használják.” Másodsorban sem e 4. cikk (1) bekezdése, sem az abban szereplő, a rendelet 20. cikkének (2) bekezdésére való hivatkozás nem tesz különbséget aszerint, hogy az azokban említett nemzetközi védelem iránti kérelem első vagy ismételt kérelem. Konkrétan ezen utóbbi rendelkezés általánosságban írja le azt az időpontot, amikor a nemzetközi védelem iránti kérelmet benyújtottnak kell tekinteni. Az tehát nem értelmezhető úgy, hogy kizárólag az első kérelemre vonatkozik. Végezetül, amint arra a főtanácsnok az indítványának a 75. pontjában rámutatott, ezen értelmezés a „Dublin III” rendelet 23. cikke (2) bekezdése második albekezdésének végéből is levezethető, amely az első kérelmet követően benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelmet illetően ugyanezen rendelet 20. cikkének (2) bekezdésére utal vissza.

- 80 A fentiekből következik, hogy a „Dublin III” rendelet 4. cikke a szó szerinti értelmezése szerint megköveteli, hogy a közös tájékoztató füzetet a nemzetközi védelem iránti kérelem benyújtásakor átadják, függetlenül attól, hogy első kérelemről van-e szó, vagy sem.
- 81 Ami másodsorban az Eurodac-rendelet 29. cikkét illeti, amelyre a C-328/21. sz. ügyben előterjesztett második kérdés b) pontja vonatkozik, elsősorban meg kell állapítani, hogy e cikk (1) bekezdésének b) pontja úgy rendelkezik, hogy „a 17. cikk (1) bekezdése hatálya alá tartozó személyt” – azaz a valamely tagállam területén jogszerűtlenül tartózkodó harmadik országbeli állampolgárt vagy hontalan személyt – „a származási hely szerinti tagállam írásban [...] tájékoztatja [az] adatai Eurodacban történő feldolgozásának célj[áról], ideértve [a »Dublin III«] rendelet céljainak ismertetését is, az említett rendelet 4. cikkével összhangban [...]”.
- 82 Másodsorban az Eurodac-rendelet 29. cikke (2) bekezdésének második albekezdése pontosítja, hogy „[a] 17. cikk (1) bekezdésének hatálya alá tartozó személyek esetében az e cikk (1) bekezdésben említett tájékoztatásra legkésőbb akkor kerül sor, amikor az adott személyre vonatkozó adatokat a központi rendszerhez továbbítják. [...]”.
- 83 Harmadsorban az Eurodac-rendelet 29. cikkének (3) bekezdése úgy rendelkezik, hogy „[a] rendelet 44. cikkének (2) bekezdésében hivatkozott eljárással összhangban közös tájékoztató füzetet kell készíteni, amely tartalmazza legalább az e cikk (1) bekezdésében és a [»Dublin III«] rendelet 4. cikkének (1) bekezdésében említett információkat”.
- 84 Ebből következik, hogy az Eurodac-rendelet 29. cikke a szó szerinti értelmezése szerint a közös tájékoztató füzet átadását megköveteli minden olyan harmadik országbeli állampolgár vagy hontalan személy tekintetében, aki jogellenesen tartózkodik valamely tagállam területén, és akinek az ujjlenyomatait leveszik és a központi rendszerbe továbbítják, és ezen átadásnak legkésőbb e továbbítás időpontjában kell megtörténnie, függetlenül attól, hogy e személy korábban benyújtott-e nemzetközi védelem iránti kérelmet egy másik tagállamban, vagy sem.
- 85 A „Dublin III” rendelet 4. cikkének és az Eurodac-rendelet 29. cikkének e szó szerinti értelmezését megerősíti az a jogszabályi környezet, amelybe e rendelkezések illeszkednek.
- 86 Ami először is a „Dublin III” rendelet 4. cikkét illeti, az e rendelet „Általános elvek és biztosítékok” című II. fejezetében szerepel. Amint arra a főtanácsnok az indítványának a 76. pontjában rámutatott, e fejezet rendelkezéseinek az a célja, hogy azokat a „Dublin III” rendelet hatálya alá tartozó valamennyi helyzetre alkalmazzák, következésképpen nem csupán egy olyan, meghatározott helyzetre, mint a nemzetközi védelem iránti kérelem első alkalommal történő benyújtása.
- 87 Egyébiránt az 1560/2003 rendelet 16a. cikkének (1) bekezdéséből kitűnik, hogy az e rendelet X. mellékletében szereplő közös tájékoztató füzet célja, hogy „valamennyi” nemzetközi védelmet kérelmező személyt tájékoztassa a „Dublin III” rendelet és az Eurodac-rendelet rendelkezéseiről. Ez a X. melléklet két részre oszlik, A. és B. részre. E melléklet A. része tartalmazza a nemzetközi védelmet kérelmezőknek szóló közös tájékoztató füzet mintáját, azok helyzetétől függetlenül. E melléklet B. része tartalmazza azon közös tájékoztató füzet mintáját, amelynek ezenkívül az a rendeltetése, hogy azt átadják az érintett személynek minden olyan esetben, ha a tagállam úgy ítéli meg, hogy a menedékjog iránti kérelem megvizsgálásáért egy másik tagállam lehet felelős, ideértve azt az esetet – az ezen A. részben szereplő, a jelen ítélet 32. pontjában említett bekeretezett

szövegnek és az ahhoz tartozó lábjegyzetnek az általános megfogalmazására tekintettel –, ha a tagállam a nemzetközi védelem iránti ismételt kérelem benyújtásakor ítéli meg úgy, hogy e kérelem megvizsgálásáért egy másik tagállam lehet felelős.

- 88 Másodsor, ami az Eurodac-rendelet 29. cikkét illeti, figyelembe kell venni, hogy e rendelet 1. cikke úgy rendelkezik, hogy az Eurodac-rendszer célja „segítséget nyújtani annak megállapításában, hogy a [»Dublin III«] rendelet értelmében melyik tagállam illetékes a tagállamok egyikében harmadik országbeli állampolgár, illetve hontalan személy által benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálására, továbbá egyéb módon elősegíteni a [»Dublin III«] rendelet alkalmazását az e rendeletben meghatározott feltételek szerint”.
- 89 E tekintetben az 1560/2003 rendelet „Tájékoztatás a valamely tagállam területén illegálisan tartózkodó harmadik országbeli állampolgárok vagy hontalan személyek számára, az [Eurodac-]rendelet 29. cikke (3) bekezdésének megfelelően” címet viselő XIII. mellékletének az a célja, hogy tájékoztassa az érintett személyt arról, hogy azon tagállam illetékes hatóságai, amelyben jogellenesen tartózkodik, levehetik az ujjlenyomatát az Eurodac-rendelet 17. cikkében biztosított lehetőség alapján, amellyel kötelesek is élni abban az esetben, ha szükségesnek tartják annak ellenőrzését, hogy e személy korábban nem nyújtott-e be nemzetközi védelem iránti kérelmet egy másik tagállamban. E XIII. melléklet tartalmazza a jelen ítélet 34. pontjában említett bekeretezett szöveget és az ahhoz kapcsolódó lábjegyzetet, amelyek a jogellenesen tartózkodó személy számára tájékoztatást tartalmaznak arra vonatkozóan, hogy ha az illetékes hatóságok úgy ítélik meg, hogy e személy benyújthatott volna ilyen kérelmet egy olyan másik tagállamban, amely felelős lehet annak vizsgálataért, az említett személy részletesebb tájékoztatást fog kapni a követendő eljárásról, és arról, hogy ez hogyan érinti őt és a jogait, e tájékoztatás pedig megegyezik az 1560/2003 rendelet X. mellékletének B. részében szereplő tájékoztatással.
- 90 Ez a szabályozási háttér megerősíti, hogy az illetékes nemzeti hatóságoknak a közös tájékoztató füzetet át kell adniuk azon a harmadik országbeli állampolgárnak vagy hontalan személynek, aki jogellenesen tartózkodik valamely tagállam területén, és akinek az ujjlenyomatait e tagállam illetékes hatósága az Eurodac-rendelet 17. cikke alapján leveszi és továbbítja a központi rendszerbe annak ellenőrzése céljából, hogy esetlegesen létezik-e egy más tagállamban már benyújtott, nemzetközi védelem iránti kérelem. Hozzá kell tenni, hogy ezen átadásnak ki kell terjednie mind az 1560/2003 rendelet X. mellékletének B. részére, amely arra az esetre vonatkozik, amikor az illetékes hatóságok okkal feltételezik, hogy egy másik tagállam felelős lehet a nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért, mind pedig e melléklet A. részére, amelyben az Eurodac-ra vonatkozó információk nagy része koncentrálnak, amint azt egyébiránt az e melléklet B. részében szereplő, a jelen ítélet 33. pontjában említett lábjegyzet is tükrözi.
- 91 Végezetül, ami a tájékoztatási kötelezettség célját illeti, az olasz kormány és a Bizottság az észrevételeikben a 2019. április 2-i H. és R. ítéletre (C-582/17 és C-583/17, EU:C:2019:280) hivatkozva azzal érvelnek, hogy az a felelős tagállam meghatározásának kontextusába illeszkedik.
- 92 Ezen érdekelt felek álláspontja szerint a „Dublin III” rendelet 23. vagy 24. cikke szerinti visszavételi eljárások esetében, amelyek az e rendelet 20. cikkének (5) bekezdésében vagy 18. cikke (1) bekezdésének b), c) vagy d) pontjában említett személyekre alkalmazandók, a felelős tagállam meghatározására vonatkozó eljárást az utóbbi rendelkezésben említett esetekben már befejezték egy tagállamban, vagy az e 20. cikk (5) bekezdésében említett esetben az megszakadt vagy még folyamatban van olyan tagállamban, amelynek azt le kell folytatnia. Így a visszavételi eljárás

keretében a megkereső tagállamnak nem feladata a meghatározás – nevezetesen a felelős tagállam meghatározása –, ezen utóbbi ugyanis – akár befejeződött, akár nem – egy másik tagállam feladata.

- 93 Következésképpen az olasz kormány és a Bizottság úgy véli, hogy a közös tájékoztató füzetnek a „Dublin III” rendelet 4. cikkében és az Eurodac-rendelet 29. cikkében előírt tájékoztatási kötelezettségek teljesítéseként történő átadása a visszavételi eljárással összefüggésben nem követ hasznos célt, legalábbis ami a felelős tagállam meghatározásának kérdését illeti.
- 94 E tekintetben azonban meg kell állapítani, hogy a felelős tagállam meghatározásának kérdése a visszavételi eljárás szakaszában nem szükségszerűen zárult le véglegesen.
- 95 Kétségtelen, hogy a Bíróság a 2019. április 2-i H. és R. ítélet (C-582/17 és C-583/17, EU:C:2019:280) 67–80. pontjában lényegében azt állapította meg, hogy ha a nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért való felelősség már megállapítást nyert, nem kell újból alkalmazni az e felelősség megállapítására irányuló eljárásra vonatkozó szabályokat, amelyek között első helyen szerepelnek a „Dublin III” rendelet III. fejezetében előírt kritériumok.
- 96 Ugyanakkor az, hogy nem kell elvégeznie a felelős tagállam ilyen újbóli meghatározását, nem jelenti azt – amint arra lényegében a főtanácsnok is rámutatott az indítványának a 81. pontjában –, hogy az a tagállam, amely visszavétel iránti megkeresést kíván benyújtani, vagy ilyen megkeresést nyújtott be, figyelmen kívül hagyhatja azokat az információkat, amelyeket a kérelmező közöl vele, és amelyek akadályát képezhetik az ilyen visszavétel iránti megkeresésnek, valamint az ilyen személynek a megkeresett tagállam részére történő, ezt követő történő átadásának.
- 97 A felelő tagállam meghatározását ugyanis módosíthatják az olyan bizonyítékok, amelyek a megkeresett tagállam felelősségének a „Dublin III” rendelet 19. cikkének rendelkezései szerinti megszűnésével (lásd ebben az értelemben: 2016. június 7-i Karim ítélet, C-155/15, EU:C:2016:410, 27. pont), az említett rendelet 23. cikkének (3) bekezdésében említett, a visszavétel iránti kérelem benyújtására vonatkozóan előírt határidő elmulasztásával (lásd analógia útján: 2017. július 26-i Mengesteab ítélet, C-670/16, EU:C:2017:587, 55. pont), az említett rendelet 29. cikkének (2) bekezdésében említett átadási határidőnek a megkereső tagállam általi elmulasztásával (lásd ebben az értelemben: 2017. október 25-i Shiri ítélet, C-201/16, EU:C:2017:805, 46. pont), rendszerszintű hiányosságoknak a megkeresett tagállamban való, az említett rendelet 3. cikke (2) bekezdésének második albekezdésében említett fennállásával (lásd ebben az értelemben: 2019. március 19-i Jawo ítélet, C-163/17, EU:C:2019:218, 85. és 86. pont), vagy a megkeresett tagállamba történő átadás esetén az embertelen vagy megalázó bánásmód komoly és megalapozott veszélyének az érintett személy egészségi állapotára tekintettel való fennállásával (lásd ebben az értelemben: 2017. február 16-i C. K. és társai ítélet, C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, 96. pont) kapcsolatosak.
- 98 A Bíróság ezenfelül megállapította, hogy valamely tagállam a lojális együttműködés elve alapján érvényesen nem terjeszthet elő visszavétel iránti megkeresést a „Dublin III” rendelet 20. cikke (5) bekezdésének hatálya alá tartozó helyzetben, ha az érintett személy nyilvánvaló bizonyítékokat szolgáltatott az illetékes hatóságnak arra vonatkozóan, hogy az említett rendelet 8–10. cikkében meghatározott felelősségi feltételek alkalmazásával e tagállamot kell a nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállamnak tekinteni. Az ilyen helyzetben – éppen ellenkezőleg – az említett tagállam köteles elismerni saját felelősségét (2019. április 2-i H. és R. ítélet, C-582/17 és C-583/17, EU:C:2019:280, 83. pont).

- 99 Végezetül a „Dublin III” rendelet 7. cikkének (3) bekezdése kifejezetten úgy rendelkezik, hogy „[a] 8., 10. és 16. cikkben említett feltételek alkalmazásának tekintetében a tagállamok figyelembe vesznek minden bizonyítékot a kérelmező családtagjai, hozzátartozói, vagy a kérelmezővel egyéb családi kapcsolatban álló személy valamely tagállam területén való jelenlétére vonatkozóan, feltéve, hogy az ilyen bizonyítékok rendelkezésre állnak azt megelőzően, hogy egy másik tagállam elfogadja az érintett személy átvétele vagy visszavétele iránti megkeresést a 22., illetve 25. cikk értelmében, továbbá azzal a feltétellel, hogy még nem hoztak érdemi elsőfokú határozatot a kérelmező nemzetközi védelem iránti korábbi kérelmei ügyében”.
- 100 A jelen ítélet 96–99. pontjában szereplő pontosításokból az következik, hogy az olasz kormány és a Bizottság állításával ellentétben az érintett személy számos olyan megfontolásra hivatkozhat, amelyek a „Dublin III” rendelet 18. cikke (1) bekezdésének b), c) vagy d) pontjában említett helyzetekben módosíthatják a felelős tagállamnak a valamely más tagállamban korábban elvégzett meghatározását, vagy az e rendelet 20. cikke (5) bekezdésének hatálya alá tartozó helyzetben befolyásolhatják e meghatározást.
- 101 Következésképpen a közös tájékoztató füzet átadásának célja – amely arra irányul, hogy az érintett személy tájékoztatásban részesüljön a „Dublin III” rendelet alkalmazását és a felelős tagállam meghatározásával összefüggésben őt megillető jogokat érintően – szintén megerősíti a „Dublin III” rendelet 4. cikkének és az Eurodac-rendelet 29. cikkének az e rendelkezések szövegéből következő és a jelen ítélet 80. és 84. pontjában kifejtett értelmezését.
- 102 A fenti megfontolások összességéből az következik, hogy a „Dublin III” rendelet 4. cikkét és az Eurodac-rendelet 29. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az azokban említett információk, és különösen a közös tájékoztató füzet rendelkezésre bocsátására vonatkozó kötelezettség fennáll mind a „Dublin III” rendelet 20. cikkének (1) bekezdésében és a 21. cikkének (1) bekezdésében említett nemzetközi védelem iránti első kérelemmel, illetve átvételi eljárással összefüggésben, mind pedig a nemzetközi védelem iránti ismételt kérelemmel és az Eurodac-rendelet 17. cikkének (1) bekezdése szerinti helyzettel összefüggésben, amelyek a „Dublin III” rendelet 23. cikkének (1) bekezdése és 24. cikkének (1) bekezdése szerinti visszavételi eljáráshoz vezethetnek.

A személyes meghallgatásról (a „Dublin III” rendelet 5. cikke)

- 103 A „Dublin III” rendelet 5. cikkének (1) bekezdéséből az következik, hogy a felelős tagállam meghatározásának elősegítése érdekében az ezen eljárást lefolytató tagállam köteles a kérelmezőt személyesen meghallgatni, és e meghallgatásnak lehetővé kell tennie az e rendelet 4. cikkével összhangban szolgáltatott tájékoztatásnak a kérelmező általi megfelelő megértését is.
- 104 E körülmények között a tájékoztatási kötelezettséggel kapcsolatos, a jelen ítélet 96–100. pontjában szereplő megfontolások a „Dublin III” rendelet 5. cikkében előírt személyes meghallgatás tekintetében is relevánsak.
- 105 Ugyanis, bár a közös tájékoztató füzet hivatott az érintett személynek a „Dublin III” rendelet alkalmazásáról való tájékoztatására, a személyes meghallgatás az eszköz annak ellenőrzésére, hogy e személy megérti-e az e tájékoztató füzetben közölt információkat, és különleges alkalmat, mi több, garanciát jelent a személy számára arra, hogy az illetékes hatósággal közölhesse azokat az információkat, amelyek arra készíthetik az érintett tagállamot, hogy ne forduljon visszavétel iránti megkereséssel egy másik tagállamhoz, vagy adott esetben megakadályozhatják az említett személy átadását.

106 Következésképpen az olasz kormány és a Bizottság állításával ellentétben a „Dublin III” rendelet 5. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az abban említett személyes meghallgatás tartására vonatkozó kötelezettség fennáll mind a „Dublin III” rendelet 20. cikkének (1) bekezdésében és a 21. cikkének (1) bekezdésében említett nemzetközi védelem iránti első kérelemmel, illetve átvételi eljárással összefüggésben, mind pedig a nemzetközi védelem iránti ismételt kérelemmel és az Eurodac-rendelet 17. cikkének (1) bekezdése szerinti helyzettől összefüggésben, amelyek a „Dublin III” rendelet 23. cikkének (1) bekezdése és 24. cikkének (1) bekezdése szerinti visszavételi eljáráshoz vezethetnek.

A tájékoztatáshoz való jog és a személyes meghallgatáshoz való jog megsértésének következményeiről

107 Amint azt a Bíróság már megállapította, a „Dublin III” rendelet 27. cikke (1) bekezdésének szövege, amely rendelkezés azt írja elő, hogy az átadásra vonatkozó határozat által érintett személynek joga van az ilyen határozattal szembeni hatékony jogorvoslatához, nem említ korlátozást az e jogorvoslat keretében felhozható érvek tekintetében. Ugyanez áll fenn e rendelet 4. cikke (1) bekezdése d) pontjának szövege esetében, amely rendelkezés az illetékes hatóságok által a kérelmező számára az átadásra vonatkozó határozat vitatásának lehetőségével kapcsolatban adandó tájékoztatásra vonatkozik (2016. június 7-i Ghezalbash ítélet, C-63/15, EU:C:2016:409, 36. pont).

108 Mindazonáltal a jogorvoslat terjedelmét a „Dublin III” rendelet (19) preambulumbekkezdése pontosítja, amely jelzi, hogy a nemzetközi jog tiszteletben tartásának biztosítása érdekében az említett rendeletben bevezetett, az átadásra vonatkozó határozatok elleni hatékony jogorvoslatnak ki kell terjednie egyrészt e rendelet alkalmazásának vizsgálatára, másrészt az azon tagállamban fennálló jogi és ténybeli helyzetnek a megvizsgálására, amelynek a kérelmezőt átadják (2021. április 15-i État belge [Az átadásra vonatkozó határozatnál későbbi körülmények] ítélet, C-194/19, EU:C:2021:270, 33. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

109 Ezenkívül a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy tekintettel többek között a valamely tagállamban előterjesztett nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó rendszernek a „Dublin III” rendelet elfogadásával bekövetkezett általános fejlődésére és az e rendeletben szereplő célkitűzésekre, az említett rendelet 27. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az átadásra vonatkozó határozattal szemben ott előírt jogorvoslatnak ki kell terjednie mind a nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért való felelősséget meghatározó szabályok tiszteletben tartására, mind az ugyanezen rendeletben előírt eljárási garanciákra (2021. április 15-i État belge [Az átadásra vonatkozó határozatnál későbbi körülmények] ítélet, C-194/19, EU:C:2021:270, 34. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

110 Márpedig mind a „Dublin III” rendelet 4. cikkében, valamint az Eurodac-rendelet 29. cikke (1) bekezdésének b) pontjában és (3) bekezdésében előírt tájékoztatási kötelezettségek, mind pedig a „Dublin III” rendelet 5. cikkében előírt személyes meghallgatás olyan eljárási garanciákat képeznek, amelyeket biztosítani kell az olyan személy számára, akit többek között az utóbbi rendelet 23. cikkének (1) bekezdése vagy 24. cikkének (1) bekezdése szerinti visszavételi eljárás érint vagy érinthet. Következésképpen az átadásra vonatkozó határozattal szemben a „Dublin III” rendelet 27. cikkének (1) bekezdésében előírt jogorvoslat főszabály szerint ki kell, hogy terjedhessen az e rendelkezésekből eredő kötelezettségek megsértésére, és különösen a közös tájékoztató füzet átadásának, valamint a személyes meghallgatás megtartásának az elmulasztására.

- 111 Azon következményeket illetően, amelyek e kötelezettségek közül az egyiknek és/vagy a másikkal a megsértéséhez kapcsolódhatnak, meg kell állapítani, hogy a „Dublin III” rendelet e tekintetben nem tartalmaz pontosítást.
- 112 Ami az Eurodac-rendeletet illeti, bár az a 37. cikkében meghatározza a tagállamok felelősségét minden olyan személlyel vagy tagállammal szemben, aki, illetve amely jogellenes adatfeldolgozási művelet vagy az e rendelettel össze nem egyeztethető cselekmény következtében kárt szenvedett, nem pontosítja, hogy az átadásra vonatkozó határozat tekintetében milyen következmények származhatnak az e rendelet 29. cikke (1) bekezdésének b) pontjában és (3) bekezdésében előírt, azon tájékoztatási kötelezettség megsértéséből, amelyre az 1560/2003 rendelet XIII. mellékletében szereplő bekeretezett szöveg és az ahhoz tartozó lábjegyzetben emlékeztet, amint az a jelen ítélet 89. pontjában már kiemelésre került.
- 113 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint az adott területre vonatkozó uniós szabályozás hiányában a jogalanyok számára biztosított jogok védelmének biztosítására irányuló bírósági felülvizsgálatra vonatkozó eljárási szabályok meghozatala az eljárási autonómia elve alapján az egyes tagállamok belső jogrendjébe tartozik, azzal a feltétellel azonban, hogy e szabályok nem lehetnek kedvezőtlenebbek a hasonló jellegű belső jogi helyzetekre vonatkozó szabályokhoz képest (az egyenértékűség elve), és nem tehetik gyakorlatilag lehetetlenné vagy rendkívül nehézvé az uniós jog által biztosított jogok gyakorlását (a tényleges érvényesülés elve) (2021. április 15-i État belge [Az átadásra vonatkozó határozatnál későbbi körülmények] ítélet, C-194/19, EU:C:2021:270, 42. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat.) Ez vonatkozik többek között az átadásra vonatkozó határozat tekintetében a tájékoztatási kötelezettség és/vagy személyes meghallgatás megtartására vonatkozó kötelezettség megsértésének jogkövetkezményeire (lásd ebben az értelemben: 2020. július 16-i Addis ítélet, C-517/17, EU:C:2020:579, 56. és 57. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 114 A jelen ügyben azonban úgy tűnik, hogy az előzetes döntéshozatalra utaló határozatokból és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések megfogalmazásából az következik, hogy a kérdést elterjesztő bíróságok tagállamának joga önmagában nem teszi lehetővé az említett jogkövetkezmények egyértelmű meghatározását, és hogy e kérdésekkel e bíróságok pontosan azt kívánják megtudni, hogy milyen módon kell szankcionálniuk az ilyen jogsértéseket.
- 115 E körülmények között a Bíróságnak meg kell határoznia, hogy e tekintetben milyen következményekkel jár a tényleges érvényesülés elve.
- 116 Először is, ami azon jogkövetkezményeket illeti, amelyek a „Dublin III” rendelet 5. cikkében előírt személyes meghallgatás megtartásának elmulasztásából ezen elvet illetően felmerülhetnek, mindenekelőtt a 2020. július 16-i Addis ítéletre (C-517/17, EU:C:2020:579) kell hivatkozni, amelyet olyan helyzet tárgyában hoztak, amelyben egy harmadik országbeli állampolgár, aki egy tagállamban már menekült jogállással rendelkezett, azt róta fel egy másik tagállam illetékes hatóságának, amelyben egy másik nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújtott be, hogy a menedékjog iránti kérelmének az eljárási irányelv 33. cikke (2) bekezdésének a) pontja értelmében, elfogadhatatlanság miatt történő elutasítását megelőzően nem hallgatta meg őt. Márpedig a Bíróság ezen ítéletben megállapította, hogy a tényleges érvényesülés elvére tekintettel ezen irányelv 14. és 34. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amelynek értelmében azon kötelezettség megsértése, hogy a nemzetközi védelmet kérelmező személy számára lehetőséget biztosítsanak a személyes meghallgatásra az ilyen, elfogadhatatlanságot megállapító határozat meghozatala előtt, nem vonja maga után e határozat megsemmisítését és az ügynek az eljáró hatóság elé történő visszautalását, kivéve ha e

szabályozás lehetővé teszi e kérelmező számára az ilyen határozattal szembeni jogorvoslati eljárás keretében az említett határozat ellen szóló valamennyi érve személyesen, az említett irányelv 15. cikkében megállapított, alkalmazandó alapvető feltételek és garanciák tiszteletben tartása mellett történő meghallgatás során való kifejtését, és ha ezen érvek figyelembevételével sem hozható eltérő határozat.

- 117 E tekintetben a Bíróság az említett ítélet 70. pontjában többek között hangsúlyozta, hogy az eljárási irányelv 14., 15. és 34. cikke egyrészt kötelező jelleggel írja elő a tagállamok azon kötelezettségét, hogy biztosítsák a kérelmező számára a személyes meghallgatás lehetőségét, valamint különös és részletes szabályokat e meghallgatás lefolytatásának módjára vonatkozóan, és másrészt e cikkek az arról való megbizonyosodást célozzák, hogy a kérelmezőt felkérték arra, hogy az e meghallgatásért felelős hatósággal együttműködve nyújtson be minden releváns bizonyítékot a nemzetközi védelem iránti kérelem elfogadhatóságának és adott esetben megalapozottságának értékeléséhez, ami e meghallgatásnak elsődleges jelentőséget biztosít az e kérelem vizsgálatára irányuló eljárásban.
- 118 A Bíróság hozzátette, hogy az illetékes hatóság előtti személyes meghallgatás hiányában csak akkor biztosítható a meghallgatáshoz való jog hatékony jellege az eljárás későbbi szakaszában, ha ilyen meghallgatásra az e hatóság által hozott elfogadhatatlanságot megállapító határozattal szembeni jogorvoslat tárgyában eljáró bíróság előtt és az eljárási irányelvben előírt valamennyi feltétel tiszteletben tartása mellett kerül sor (2020. július 16-i Addis ítélet, C-517/17, EU:C:2020:579, 71. pont).
- 119 Márpedig meg kell állapítani, hogy az eljárási irányelv 33. cikke (2) bekezdése a) pontjának alkalmazásából eredő következmények, nevezetesen az olyan nemzetközi védelem iránti kérelem elfogadhatatlansága, amelyet valamely tagállamban olyan személy nyújtott be, akinek egy tagállam korábban már nemzetközi védelmet biztosított, valamint e személynek az utóbbi tagállamba való visszaküldése nem súlyosabb, mint a „Dublin III” rendelet 23. cikke (1) bekezdésének és 24. cikke (1) bekezdésének alkalmazásából eredő következmények, amelyek a nemzetközi védelemre nem jogosult személyek tekintetében visszavételhez vezetnek.
- 120 Konkrétabban, az eljárási irányelv 33. cikke (2) bekezdésének a) pontjában említett helyzet *a priori* még kevésbé súlyos következményekkel is jár az érintett személy számára, mint a „Dublin III” rendelet 18. cikke (1) bekezdésének d) pontjában említett azon helyzet, amelyben a visszavétel iránti megkeresés olyan személyre vonatkozik, akinek a nemzetközi védelem iránti kérelmét a megkeresett tagállam elutasította. Ezen utóbbi esetben ugyanis a visszavétel által érintett személyt – a menedékjog iránti kérelemnek az elfogadhatatlanná nyilvánítása által érintett személlyel ellentétben – nem olyan tagállamba küldik vissza, ahol már nemzetközi védelemben részesül, hanem a megkeresett tagállam kitoloncolja a származási országába.
- 121 Ezenkívül, amint arra a főtanácsnok az indítványának a 134–136. pontjában lényegében rámutatott, mind az eljárási irányelv 33. cikke (2) bekezdésének a) pontja alapján hozott, a nemzetközi védelem iránti kérelem elfogadhatatlanságát megállapító határozat, mind pedig a „Dublin III” rendelet 23. és 24. cikkében említett visszavételt végrehajtó, átadásra vonatkozó határozat megköveteli, hogy az érintett személy ne legyen kitéve a Charta 4. cikke megsértése veszélyének, amiről a személyes meghallgatás útján mindkét esetben meg lehet győződni. A személyes meghallgatás továbbá lehetővé teszi annak megállapítását, hogy a kérelmező családtagjai, hozzátartozói vagy egyéb rokonai a megkereső tagállam területén tartózkodnak.

Lehetővé teszi annak kizárását is, hogy valamely harmadik országbeli állampolgárt vagy hontalan személyt jogellenesen tartózkodónak tekintsenek annak ellenére, hogy nemzetközi védelem iránti kérelmet kívánt benyújtani.

- 122 Végezetül meg kell állapítani, hogy az eljárási irányelv 14. cikkében előírt meghallgatáshoz hasonlóan a „Dublin III” rendelet 5. cikkében előírt, személyes meghallgatás megtartására vonatkozó kötelezettségtől csak korlátozott körülmények között lehet eltérni. E tekintetben, ahogy egyrészt – amint az az eljárási irányelv 14. cikke (2) bekezdésének a) pontjából következik – a menedékjog iránti kérelem érdemét érintő személyes meghallgatás mellőzhető, ha az eljáró hatóságnak elegendő bizonyíték áll rendelkezésére ahhoz, hogy elismerő határozatot hozzon a menekült jogállás tekintetében, ugyanúgy másrészt a „Dublin III” rendelet 5. cikke (2) bekezdése b) pontjának és (3) bekezdésének együttesen értelmezett rendelkezései az esetleges visszavétel által érintett személy érdekében megkövetelik, hogy az említett rendelet 5. cikkében előírt személyes meghallgatást tartsák meg minden olyan esetben, amikor az illetékes hatóság az érintett személy kívánságával ellentétes, átadásra vonatkozó határozatot hozhat.
- 123 E körülmények között a személyes meghallgatás lefolytatására vonatkozó kötelezettségnek a nemzetközi védelem iránti kérelmet az eljárási irányelv 33. cikke (2) bekezdésének a) pontja alapján elutasító határozattal összefüggésben való megsértéséhez kapcsolódó következményeket illetően a 2020. július 16-i Addis ítéletből (C-517/17, EU:C:2020:579) eredő ítélkezési gyakorlat átültethető a „Dublin III” rendelet 23. cikkének (1) bekezdése és 24. cikkének (1) bekezdése alapján lefolytatott visszavételi eljárásokra.
- 124 Következésképpen – a „Dublin III” rendelet 5. cikke (2) bekezdésének sérelme nélkül – az átadásra vonatkozó határozatot az azzal szemben e rendelet 27. cikke alapján benyújtott és az említett 5. cikkben előírt személyes meghallgatás megtartásának elmulasztását kifogásoló jogorvoslati kérelem nyomán meg kell semmisíteni, kivéve ha a nemzeti szabályozás lehetővé teszi az érintett személy számára, hogy az e jogorvoslati kérelemre vonatkozó eljárás keretében az ezen 5. cikkben előírt feltételeknek és garanciáknak megfelelő meghallgatás során az említett határozattal szembeni valamennyi érvét személyesen előadhassa, és ezen érvek nem alkalmasak e határozat módosítására.
- 125 Másodszor, abban az esetben, ha a „Dublin III” rendelet 5. cikkében előírt személyes meghallgatásra – amelynek elsődlegességét, valamint az azt kísérő eljárási garanciákat a Bíróság a fentiekben hangsúlyozta – valóban megtartották, de az e rendelet 4. cikkében vagy az Eurodac-rendelet 29. cikke (1) bekezdésének b) pontjában előírt tájékoztatási kötelezettség teljesítése céljából átadandó közös tájékoztató füzetet az említett meghallgatást megelőzően nem adták át, a tényleges érvényesülés elvéből eredő követelmények teljesítése érdekében meg kell vizsgálni, hogy e szabálytalanság hiányában az eljárás eltérő eredményre vezethetett volna-e (lásd ebben az értelemben: 2013. szeptember 10-i G. és R. ítélet, C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, 38. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 126 A nemzeti bíróságnak tehát a tájékoztatási kötelezettség ilyen megsértésével összefüggésben az a feladata, hogy az adott ügy sajátos ténybeli és jogi körülményei alapján megvizsgálja, hogy ez az eljárási szabálytalanság a személyes meghallgatás megtartása ellenére ténylegesen olyan mértékben megfosztotta-e az arra hivatkozó személyt attól a lehetőségtől, hogy az érveit előterjessze, hogy a vele szemben lefolytatott közigazgatási eljárás eltérő eredményre vezethetett volna (lásd ebben az értelemben: 2013. szeptember 10-i G. és R. ítélet, C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, 44. pont).

- 127 A fentiekre tekintettel a tájékoztatási kötelezettséget illetően meg kell állapítani, hogy az uniós jogot, és különösen a „Dublin III” rendelet 4. és 27. cikkét, valamint az Eurodac-rendelet 29. cikke (1) bekezdésének b) pontját úgy kell értelmezni, hogy amennyiben a „Dublin III” rendelet 5. cikkében előírt személyes meghallgatásra sor került, de nem bocsátották rendelkezésre a közös tájékoztató füzetet, amelyet a „Dublin III” rendelet 4. cikkében vagy az Eurodac-rendelet 29. cikke (1) bekezdésének b) pontjában előírt tájékoztatási kötelezettség alapján az érintett személy rendelkezésére kell bocsátani, az átadásra vonatkozó határozat jogszerűségének értékeléséért felelős nemzeti bíróság csak akkor semmisítheti meg e határozatot, ha az adott ügy sajátos ténybeli és jogi körülményeire tekintettel úgy ítéli meg, hogy a közös tájékoztató füzet rendelkezésre bocsátásának az elmulasztása a személyes meghallgatás megtartása ellenére ténylegesen olyan mértékben fosztotta meg e személyt attól a lehetőségtől, hogy az érveit előterjessze, hogy a vele szemben lefolytatott közigazgatási eljárás eltérő eredményre vezethetett volna.
- 128 Következésképpen a C-228/21. és C-328/21. sz. ügyben előterjesztett kérdésekre, valamint a C-315/21. sz. ügyben előterjesztett első két kérdésre a következőképpen kell válaszolni:
- a „Dublin III” rendelet 4. cikkét és az Eurodac-rendelet 29. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az azokban említett információk, és különösen az azon közös tájékoztató füzet rendelkezésre bocsátására vonatkozó kötelezettség, amelynek mintáját az 1560/2003 rendelet X. melléklete tartalmazza, fennáll mind a „Dublin III” rendelet 20. cikkének (1) bekezdésében és a 21. cikkének (1) bekezdésében említett, nemzetközi védelem iránti első kérelemmel, illetve átvételi eljárással összefüggésben, mind pedig a nemzetközi védelem iránti ismételt kérelemmel és az Eurodac-rendelet 17. cikkének (1) bekezdése szerinti helyzettel összefüggésben, amelyek a „Dublin III” rendelet 23. cikkének (1) bekezdése és 24. cikkének (1) bekezdése szerinti visszavételi eljáráshoz vezethetnek;
 - a „Dublin III” rendelet 5. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az abban említett személyes meghallgatás tartására vonatkozó kötelezettség fennáll mind a „Dublin III” rendelet 20. cikkének (1) bekezdésében és a 21. cikkének (1) bekezdésében említett, nemzetközi védelem iránti első kérelemmel, illetve átvételi eljárással összefüggésben, mind pedig a nemzetközi védelem iránti ismételt kérelemmel és az Eurodac-rendelet 17. cikkének (1) bekezdése szerinti helyzettel összefüggésben, amelyek a „Dublin III” rendelet 23. cikkének (1) bekezdése és 24. cikkének (1) bekezdése szerinti visszavételi eljáráshoz vezethetnek;
 - az uniós jogot, és különösen a „Dublin III” rendelet 5. és 27. cikkét úgy kell értelmezni, hogy – e rendelet 5. cikke (2) bekezdésének sérelme nélkül – az átadásra vonatkozó határozatot az azzal szemben e rendelet 27. cikke alapján benyújtott, és az említett 5. cikkben előírt személyes meghallgatás megtartásának elmulasztását kifogásoló jogorvoslati kérelem nyomán meg kell semmisíteni, kivéve ha a nemzeti szabályozás lehetővé teszi az érintett személy számára, hogy az e jogorvoslati kérelemre vonatkozó eljárás keretében az ezen 5. cikkben előírt feltételeknek és garanciáknak megfelelő meghallgatás során az említett határozattal szembeni valamennyi érvét személyesen előadhassa, és ezen érvek nem alkalmasak e határozat módosítására;
 - az uniós jogot, és különösen a „Dublin III” rendelet 4. és 27. cikkét, valamint az Eurodac-rendelet 29. cikke (1) bekezdésének b) pontját úgy kell értelmezni, hogy amennyiben a „Dublin III” rendelet 5. cikkében előírt meghallgatásra sor került, de nem bocsátották rendelkezésre a közös tájékoztató füzetet, amelyet a „Dublin III” rendelet 4. cikkében vagy az Eurodac-rendelet 29. cikke (1) bekezdésének b) pontjában előírt tájékoztatási kötelezettség alapján az érintett személy rendelkezésére kell bocsátani, az átadásra vonatkozó határozat

jogszerűségének értékeléséért felelős nemzeti bíróság csak akkor semmisítheti meg e határozatot, ha az adott ügy sajátos ténybeli és jogi körülményeire tekintettel úgy ítéli meg, hogy a közös tájékoztató füzet rendelkezésre bocsátásának az elmulasztása a személyes meghallgatás megtartása ellenére ténylegesen olyan mértékben fosztotta meg e személyt attól a lehetőségtől, hogy az érveit előterjessze, hogy a vele szemben lefolytatott közigazgatási eljárás eltérő eredményre vezethetett volna.

A C-254/21. sz. ügyben előterjesztett első, második és harmadik kérdésről, a C-297/21. sz. ügyben előterjesztett második kérdésről és a C-315/21. sz. ügyben előterjesztett harmadik kérdésről

- 129 E kérdésekkel, amelyeket együttesen kell vizsgálni, a C-254/21., a C-297/21. és a C-315/21. sz. ügyben kérdést előterjesztő bíróságok lényegében arra várnak választ, hogy a „Dublin III” rendelet 3. cikkének a 27. cikkével, valamint a Charta 4., 19. és 47. cikkével összefüggésben értelmezett (1) bekezdése és (2) bekezdésének második albekezdése még akkor is lehetővé teszi-e a nemzeti bíróság számára annak vizsgálatát, hogy fennáll-e a közvetett visszaküldésnek a nemzetközi védelmet kérelmező személyt a megkeresett tagállamnak való átadását követően, amiatt fenyegető veszélye, hogy ezen utóbbi e kérelmező vonatkozásában már elutasította a nemzetközi védelem iránti kérelmet, ha ezen utóbbi tagállamra nem jellemzőek a „Dublin III” rendelet 3. cikke (2) bekezdésének második albekezdése értelmében „a menekültügyi eljárásnak és a kérelmezőkre vonatkozó befogadási feltételeknek [a] rendszerszintű hiányosságai”. A C-254/21. és C-315/21. sz. ügyben kérdést előterjesztő bíróságok konkrétan arra keresik a választ, hogy fennáll-e ez a lehetőség, ha a nemzeti bíróság az elismerési irányelv 8. cikke értelmében vett „belföldi védelem” fogalmának a megkeresett tagállam hatóságai által elfogadottól eltérő értelmezést ad, vagy e hatóságokkal ellentétben úgy véli, hogy a származási országban az ezen irányelv 15. cikkének c) pontja értelmében vett fegyveres konfliktushelyzet áll fenn.
- 130 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az uniós jog azon az alapvető előfeltevésen alapul, amely szerint minden tagállam osztozik az összes többi tagállammal az Unió alapjául szolgáló számos közös értékben, és elismeri, hogy azok osztják ezen értékeket vele, amint azt az EUSZ 2. cikk kimondja. Ezen előfeltevés maga után vonja és igazolja a tagállamok közötti kölcsönös bizalom fennállását ezen értékek elismerése, és így az azokat végrehajtó uniós jog tiszteletben tartása tekintetében, valamint a tekintetben, hogy a nemzeti jogrendjeik képesek a Chartában, különösen annak az 1. és 4. cikkében elismert alapvető jogok kapcsán egyenértékű és tényleges védelmet nyújtani, amely rendelkezések az Uniónak és tagállamainak az egyik alapvető értékét fejezik ki (2019. március 19-i Ibrahim és társai ítélet, C-297/17, C-318/17, C-319/17 és C-438/17, EU:C:2019:219, 83. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), nevezetesen az emberi méltóságot, amely magában foglalja többek között az embertelen és megalázó bánásmód tilalmát.
- 131 A tagállamok közötti kölcsönös bizalom elvének alapvető jelentősége van az uniós jogban, különösen a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló, az Unió alkotta térség tekintetében, amelynek keretében az utóbbi az EUMSZ 67. cikk (2) bekezdése alapján biztosítja a személyeknek a belső határokon történő ellenőrzések alóli mentességét, valamint olyan közös politikát alakít ki a menekültügy, a bevándorlás és a külső határok ellenőrzése terén, amely a tagállamok közötti szolidaritáson alapul, és a harmadik országok állampolgáraival szemben méltányos. E kontextusban a kölcsönös bizalom elve ezen államok mindegyikétől megköveteli, hogy – kivételes körülményektől eltekintve – úgy tekintse, hogy az összes többi tagállam

- tiszteletben tartja az uniós jogot, és különösen az e jog által elismert alapvető jogokat (lásd ebben az értelemben: 2019. március 19-i Ibrahim és társai ítélet, C-297/17, C-318/17, C-319/17 és C-438/17, EU:C:2019:219, 84. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 132 Következésképpen, a közös európai menekültügyi rendszer összefüggésében vélelmezni kell, hogy a nemzetközi védelem kérelmezőivel kapcsolatos bánásmód minden tagállamban megfelel a Charta, a menekültek helyzetére vonatkozó, 1951. július 28-án Genfben aláírt egyezmény (Recueil des traités des Nations unies [1954], 189. kötet, 150. o., 2545. sz.; kihirdette: az 1989. évi 15. tvr.) és az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, 1950. november 4-én Rómában aláírt európai egyezmény (kihirdette: az 1993. évi XXXI. tv.) követelményeinek (lásd ebben az értelemben: 2019. március 19-i Jawo ítélet, C-163/17, EU:C:2019:218, 82. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), és hogy az eljárási irányelv 9. cikkében kifejezetten előírt közvetlen és közvetett visszaküldés tilalmát ezen államok közül mindegyikben tiszteletben tartják.
- 133 Nem zárható azonban ki, hogy a gyakorlatban e rendszer tekintetében egy adott tagállamban súlyos működési nehézségek merülnek fel, és így komoly veszélye áll fenn annak, hogy a nemzetközi védelmet kérelmezők e tagállamban alapvető jogaikkal összeegyeztethetetlen bánásmódban részesülnek (2019. március 19-i Ibrahim és társai ítélet, C-297/17, C-318/17, C-319/17 és C-438/17, EU:C:2019:219, 86. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 134 Ezért a Bíróság már megállapította, hogy a Charta 4. cikke értelmében a tagállamok – ideértve a nemzeti bíróságokat – kötelessége, hogy ne adják át a menedékkérőt a „Dublin II” rendelet szerint meghatározott felelős tagállamnak, ha tudomással kell bírniuk arról, hogy e tagállamban a menekültügyi eljárásnak és a menedékkérőkre vonatkozó befogadási feltételeknek rendszerszintű hiányosságai vannak, amelyek komoly és bizonyítékokkal alátámasztott okoknak minősülnek annak feltételezésére, hogy a kérelmező e rendelkezés értelmében embertelen vagy megalázó bánásmód tényleges veszélyének lesz kitéve (lásd ebben az értelemben: 2019. március 19-i Jawo ítélet, C-163/17, EU:C:2019:218, 85. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 135 A Bíróság pontosította, hogy ezen átadás kizárt, ha a menekültügyi eljárásnak és a nemzetközi védelmet kérelmezőkre vonatkozó befogadási feltételeknek a tagállamban az átadás időpontjában vagy azt követően fennálló rendszerszintű hiányosságaiból ilyen veszély következik. Így az említett 4. cikk alkalmazása szempontjából nem bír jelentőséggel az, hogy az érintett személy magának az átadásnak az időpontjában, a menekültügyi eljárás során vagy pedig annak a végén lenne a „Dublin III” rendelet értelmében a felelős tagállamnak való átadása miatt embertelen vagy megalázó bánásmód komoly veszélyének kitéve (2019. március 19-i Jawo ítélet, C-163/17, EU:C:2019:218, 87. és 88. pont).
- 136 E tekintetben, ha az átadásra vonatkozó határozattal szembeni kereset tárgyában eljáró bíróság az ilyen veszély fennállásának megállapításához az érintett személy által benyújtott bizonyítékokkal rendelkezik, e bíróság köteles objektív, megbízható, pontos és kellően aktuális adatok alapján, valamint az uniós jog által biztosított alapvető jogok védelmi szintjére tekintettel értékelni a rendszerszintű vagy általánossá vált, vagy bizonyos személyek csoportját érintő hiányosságok ténylegességét (2019. március 19-i Jawo ítélet, C-163/17, EU:C:2019:218, 90. pont).
- 137 A jelen ügyben – a C-254/21., C-297/21. és C-315/21. sz. ügyben kérdést előterjesztő bíróságok által elvégzendő vizsgálatok sérelme nélkül – nem tűnik úgy, hogy a DG, XXX.XX vagy PP hivatkozott volna ilyen hiányosságok fennállására azon tagállamok tekintetében, amelyeket e három ügyben a nemzetközi védelem iránti kérelmük megvizsgálásáért felelősnek minősítenek.

- 138 Ezenfelül a 2017. február 16-i C. K. és társai ítéletben (C-578/16 PPU, EU:C:2017:127) a Bíróság lényegében úgy ítélte meg, hogy a Charta 4. cikkét úgy kell értelmezni, hogy még ha nincsenek is olyan megalapozott okok, amelyek alapján feltételezhető, hogy a menedékjog iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállamban rendszerszintű hiányosságok állnak fenn, e rendelkezésre hivatkozni lehet abban az esetben, ha nem kizárt, hogy az adott esetben a menedékkérőnek a „Dublin III” rendelet keretében történő átadása annak a tényleges és bebizonyosodott kockázatát vonja maga után, hogy e kérelmező emiatt az említett cikk értelmében vett embertelen vagy megalázó bánásmódnak lesz kitéve.
- 139 Ugyanakkor figyelembe kell venni azt, hogy – amint az ezen ítélet 96. pontjából kitűnik – az annak alapjául szolgáló ügyben az a tényleges és bebizonyosodott kockázat, hogy az érintett személy átadása embertelen vagy megalázó bánásmódnak tenné ki őt, az egészségi állapota jelentős és orvosolhatatlan romlásának veszélyéhez kapcsolódott, mivel e személy eleve különösen súlyos mentális és testi betegségben szenvedett. Márpedig – a C-254/21., a C-297/21. és a C-315/21. sz. ügyben a kérdést előterjesztő bíróságok által elvégzendő vizsgálat sérelme nélkül – ezen ügyek kérelmezői közül egyetlen sincs hasonló személyes helyzetben.
- 140 Ezzel szemben az egyrészt a megkereső tagállam, másrészt pedig a felelős tagállam által végzett, azt érintő értékelések közötti különbség, hogy a kérelmező az elismerési irányelv 8. cikke alkalmazásában milyen szintű védelemben részesülhet a származási országában, vagy hogy fennáll-e ezen irányelv 15. cikkének c) pontja értelmében polgári személy életének vagy testi épségének súlyos és egyedi fenyegetettsége nemzetközi vagy belső fegyveres konfliktushelyzetekben felmerülő megkülönböztetés nélküli erőszak következtében, főszabály szerint nem releváns az átadásra vonatkozó határozat érvényességének felülvizsgálata szempontjából.
- 141 Kizárólag ez az értelmezés felel meg ugyanis a „Dublin III” rendelet céljainak, amelyek többek között a felelős tagállam meghatározására vonatkozó világos és működőképes módszer megállapítására és a menedékkérők tagállamok közötti továbbutazásának a megakadályozására irányulnak (lásd ebben az értelemben: 2011. december 21-i N. S. és társai ítélet, C-411/10 és C-493/10, EU:C:2011:865, 84. pont; 2019. április 2-i H. és R. ítélet, C-582/17 és C-583/17, EU:C:2019:280, 77. pont). E célokkal ellentétes, ha az átadásra vonatkozó határozatot vizsgáló bíróság érdemben értékeli a visszaküldésnek a kiutasítás esetén fennálló kockázatát. E bíróság ugyanis köteles adottnak tekinteni, hogy a felelős tagállam menekültügyi hatósága a Charta 19. cikkének tiszteletben tartásával, helyesen értékeli és határozza meg a visszaküldés veszélyét, és hogy a harmadik országbeli állampolgár a Charta 47. cikkéből eredő követelményeknek megfelelően hatékony jogorvoslati lehetőségekkel rendelkezik arra, hogy e tekintetben adott esetben vitassa az említett hatóság határozatát.
- 142 E körülmények összességére tekintettel a C-254/21. sz. ügyben előterjesztett első, második és harmadik kérdésre, a C-297/21. sz. ügyben előterjesztett második kérdésre és a C-315/21. sz. ügyben előterjesztett harmadik kérdésre azt a választ kell adni, hogy a „Dublin III” rendelet 3. cikkének a 27. cikkével, valamint a Charta 4., 19. és 47. cikkével összefüggésben értelmezett (1) bekezdését és (2) bekezdésének második albekezdését úgy kell értelmezni, hogy a megkereső tagállamnak az átadásra vonatkozó határozattal szembeni jogorvoslati kérelem tárgyában eljáró bírósága, ha nem állapítja meg, hogy a megkeresett tagállamban a menekültügyi eljárásnak és a nemzetközi védelmet kérelmezőkre vonatkozó befogadási feltételeknek a rendszerszintű hiányosságai tapasztalhatók, nem vizsgálhatja, hogy fennáll-e a megkeresett tagállamban a visszaküldés tilalmára vonatkozó elv megsértésének veszélye, amelynek a nemzetközi védelmet kérelmező személy az e tagállamba való átadását követően, vagy annak

következtében lenne kitéve. Az egyrészt a megkereső tagállam, másrészt pedig a megkeresett tagállam hatóságai és bíróságai közötti, a nemzetközi védelem anyagi jogi feltételeinek értelmezését érintő véleménykülönbségek nem bizonyítják rendszerszintű hiányosságok fennállását.

A C-254/21. sz. ügyben előterjesztett negyedik kérdés a) pontjáról és a C-297/21. sz. ügyben előterjesztett első kérdéstről

- 143 E kérdésekkel, amelyeket együtt kell vizsgálni, a C-254/21. és C-297/21. sz. ügyben kérdést előterjesztő bíróságok lényegében arra várnak választ, hogy a „Dublin III” rendelet 17. cikkének az e rendelet 27. cikkével, valamint a Charta 4., 19. és 47. cikkével összefüggésben értelmezett (1) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy az átadásra vonatkozó határozatot meghozó tagállami bíróság, amelyhez e határozattal szemben jogorvoslati kérelmet nyújtottak be, e tagállamot felelősnek nyilváníthatja, mi több, felelősnek kell nyilvánítania, ha nem ért egyet a megkeresett tagállamnak az érintett személy esetleges visszaküldésére vonatkozó értékelésével.
- 144 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a „Dublin III” rendelet 3. cikkének (1) bekezdése értelmében a nemzetközi védelem iránti kérelmet az a tagállam köteles megvizsgálni, amely az e rendelet III. fejezetében előírt feltételek szerint felelős.
- 145 Az említett rendelet e 3. cikkének (1) bekezdésétől eltérve e rendelet 17. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy minden tagállam határozhat úgy, hogy megvizsgálja a valamely harmadik országbeli állampolgár, vagy egy hontalan személy által hozzá benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelmet akkor is, ha annak megvizsgálásáért az e rendeletben megállapított feltételek szerint nem felelős.
- 146 A „Dublin III” rendelet 17. cikke (1) bekezdésének szövegéből világosan kitűnik, hogy e rendelkezés fakultatív, mivel mérlegelést enged minden tagállamnak azon döntés tekintetében, hogy megvizsgálja a hozzá benyújtott, nemzetközi védelem iránti kérelmet még akkor is, ha e vizsgálatra az e rendeletben a felelős tagállam meghatározására előírt szempontok alapján nem köteles. E lehetőség választása egyébiránt semmiféle különleges feltételhez nincs kötve. Az említett lehetőség annak a lehetővé tételét célozza, hogy minden tagállam politikai, humanitárius vagy gyakorlati szempontok alapján önállóan dönthessen úgy, hogy megvizsgálja a nemzetközi védelem iránti kérelmet akkor is, ha az említett rendeletben előírt feltételek alapján azért nem felelős (2019. január 23-i M. A. és társai ítélet, C-661/17, EU:C:2019:53, 58. pont).
- 147 A tagállamok számára így biztosított mérlegelési jogkör terjedelmére tekintettel az érintett tagállam feladata meghatározni azon körülményeket, amelyek között élni kíván a „Dublin III” rendelet 17. cikkének (1) bekezdésében előírt mérlegelési záradék biztosította lehetőséggel, és elfogadja, hogy maga vizsgálja meg azon nemzetközi védelem iránti kérelmet, amelyért az e rendeletben előírt feltételek alapján nem felelős (2019. január 23-i M. A. és társai ítélet, C-661/17, EU:C:2019:53, 59. pont).
- 148 E tekintetben először is meg kell állapítani, hogy a „Dublin III” rendelet 17. cikke (1) bekezdése rendelkezéseinek tisztán fakultatív jellegéből, valamint a megkereső tagállamra ruházott jogkör diszkrecionális jellegéből következik, hogy e rendelkezéseket a rendelet 27. cikkével és a Charta 4., 19. és 47. cikkével összefüggésben nem lehet úgy értelmezni, hogy azok e tagállam bíróságát arra kötelezik, hogy állapítsa meg ezen utóbbi felelősségét amiatt, hogy nem ért egyet a megkeresett tagállamnak az érintett személy visszaküldésének veszélyére vonatkozó értékelésével.

- 149 Másodszor, a jelen ítélet 142. pontjából kitűnik, hogy a megkereső tagállamnak az átadásra vonatkozó határozattal szembeni jogorvoslati kérelem tárgyában eljáró bírósága, amennyiben a megkeresett tagállamban nem állnak fenn a menekültügyi eljárásnak és a nemzetközi védelmet kérelmezőkre vonatkozó befogadási feltételeknek a rendszerszintű hiányosságai, nem vizsgálhatja meg a visszaküldés tilalmára vonatkozó elvnek a megkeresett tagállam általi megsértésének azon veszélyét, amelynek a nemzetközi védelmet kérelmező személy az e tagállamnak való átadását követően vagy annak következtében lenne kitéve.
- 150 Következésképpen a megkereső tagállam bírósága arra sem kötelezheti e tagállamot, hogy alkalmazza a „Dublin III” rendelet 17. cikkének (1) bekezdésében előírt mérlegelési záradékot amiatt, hogy a megkeresett tagállamban fennáll a visszaküldés tilalma elve megsértésének veszélye.
- 151 Harmadszor, ha bebizonyosodik, hogy a megkeresett tagállamban az átadás során vagy annak következtében a menekültügyi eljárásnak és a nemzetközi védelmet kérelmezőkre vonatkozó befogadási feltételeknek rendszerszintű hiányosságai állnak fenn, a megkereső tagállam felelőssége a „Dublin III” rendelet 3. cikkének (2) bekezdésén alapul, így nincs helye annak, hogy a megkereső tagállam ilyen esetben e rendelet 17. cikkének (1) bekezdését alkalmazza.
- 152 E körülmények összességére tekintettel a C-254/21. sz. ügyben előterjesztett negyedik kérdés a) pontjára és a C-297/21. sz. ügyben előterjesztett első kérdésre azt a választ kell adni, hogy a „Dublin III” rendelet 17. cikkének az e rendelet 27. cikkével, valamint a Charta 4., 19. és 47. cikkével összefüggésben értelmezett (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az nem kötelezi a megkereső tagállam bíróságát arra, hogy e tagállamot nyilvánítsa felelősnek, ha nem ért egyet a megkeresett tagállamnak az érintett személy visszaküldésének veszélyére vonatkozó értékelésével. Ha a megkeresett tagállamban az átadás során vagy annak következtében a menekültügyi eljárásnak és a nemzetközi védelmet kérelmezőkre vonatkozó befogadási feltételeknek nem állnak fenn rendszerszintű hiányosságai, a megkereső tagállam bírósága nem kötelezheti e tagállamot arra sem, hogy a „Dublin III” rendelet 17. cikkének (1) bekezdése alapján maga vizsgálja meg a nemzetközi védelem iránti kérelmet amiatt, hogy e bíróság álláspontja szerint fennáll annak a veszélye, hogy a megkeresett tagállamban megsértik a visszaküldés tilalmának elvét.

A C-254/21. sz. ügyben előterjesztett negyedik kérdés b) pontjáról

- 153 A C-254/21. sz. ügyben előterjesztett negyedik kérdés a) pontjára és a C-297/21. sz. ügyben előterjesztett első kérdésre adott válasza tekintettel a C-254/21. sz. ügyben előterjesztett negyedik kérdés b) pontjára nem szükséges válaszolni.

A költségekről

- 154 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (második tanács) a következőképpen határozott:

- 1) Az egy harmadik országbeli állampolgár vagy egy hontalan személy által a tagállamok egyikében benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételek és eljárási szabályok megállapításáról szóló, 2013. június 26-i 604/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet 4. cikkét, és

a 604/2013 hatékony alkalmazása érdekében az ujjlenyomatok összehasonlítását szolgáló Eurodac létrehozásáról, továbbá a tagállamok bűnüldöző hatóságai és az Europol által az Eurodac-adatokkal való, bűnüldözési célú összehasonlítások kérelmezéséről, valamint a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség nagy méretű IT-rendszereinek üzemeltetési igazgatását végző ügynökség létrehozásáról szóló 1077/2011/EU rendelet módosításáról szóló, 2013. június 26-i 603/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet 29. cikkét

a következőképpen kell értelmezni:

az azokban említett információk, és különösen az azon közös tájékoztató füzet rendelkezésre bocsátására vonatkozó kötelezettség, amelynek mintáját az egy harmadik ország állampolgára által a tagállamok egyikében benyújtott menedékjog iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó szempontok és eljárási szabályok megállapításáról szóló 343/2003/EK tanácsi rendelet részletes alkalmazási szabályainak megállapításáról szóló, 2003. szeptember 2-i 1560/2003/EK bizottsági rendelet X. melléklete tartalmazza, fennáll mind a 604/2013 rendelet 20. cikkének (1) bekezdésében és a 21. cikkének (1) bekezdésében említett, nemzetközi védelem iránti első kérelemmel, illetve átvételi eljárással összefüggésben, mind pedig a nemzetközi védelem iránti ismételt kérelemmel és a 603/2013 rendelet 17. cikkének (1) bekezdése szerinti helyzettel összefüggésben, amelyek a 604/2013 rendelet 23. cikkének (1) bekezdése és 24. cikkének (1) bekezdése szerinti visszavételi eljáráshoz vezethetnek.

– A 604/2013 rendelet 5. cikkét

a következőképpen kell értelmezni:

az abban említett személyes meghallgatás tartására vonatkozó kötelezettség fennáll mind az ugyanezen rendelet 20. cikkének (1) bekezdésében és a 21. cikkének (1) bekezdésében említett, nemzetközi védelem iránti első kérelemmel, illetve átvételi eljárással összefüggésben, mind pedig a nemzetközi védelem iránti ismételt kérelemmel és a 603/2013 rendelet 17. cikkének (1) bekezdése szerinti helyzettel összefüggésben, amelyek a 604/2013 rendelet 23. cikkének (1) bekezdése és 24. cikkének (1) bekezdése szerinti visszavételi eljáráshoz vezethetnek.

– Az uniós jogot, és különösen a 604/2013 rendelet 5. és 27. cikkét

a következőképpen kell értelmezni:

e rendelet 5. cikke (2) bekezdésének sérelme nélkül, az átadásra vonatkozó határozatot az azzal szemben e rendelet 27. cikke alapján benyújtott, és az említett 5. cikkben előírt személyes meghallgatás megtartásának elmulasztását kifogásoló jogorvoslati kérelem nyomán meg kell semmisíteni, kivéve ha a nemzeti szabályozás lehetővé teszi az érintett

személy számára, hogy az e jogorvoslati kérelemre vonatkozó eljárás keretében az ezen 5. cikkben előírt feltételeknek és garanciáknak megfelelő meghallgatás során az említett határozattal szembeni valamennyi érvét személyesen előadhassa, és ezen érvek nem alkalmasak e határozat módosítására.

– Az uniós jogot, és különösen a 604/2013 rendelet 4. és 27. cikkét, valamint a 603/2013 rendelet 29. cikke (1) bekezdésének b) pontját

a következőképpen kell értelmezni:

amennyiben a 604/2013 rendelet 5. cikkében előírt meghallgatásra sor került, de nem bocsátották rendelkezésre a közös tájékoztató füzetet, amelyet az e rendelet 4. cikkében vagy a 603/2013 rendelet 29. cikke (1) bekezdésének b) pontjában előírt tájékoztatási kötelezettség alapján az érintett személy rendelkezésére kell bocsátani, az átadásra vonatkozó határozat jogszerűségének értékeléséért felelős nemzeti bíróság csak akkor semmisítheti meg e határozatot, ha az adott ügy sajátos ténybeli és jogi körülményeire tekintettel úgy ítéli meg, hogy a közös tájékoztató füzet rendelkezésre bocsátásának az elmulasztása a személyes meghallgatás megtartása ellenére ténylegesen olyan mértékben fosztotta meg e személyt attól a lehetőségtől, hogy az érveit előterjessze, hogy a vele szemben lefolytatott közigazgatási eljárás eltérő eredményre vezethetett volna.

2) A 604/2013 rendelet 3. cikkének a 27. cikkével, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartájának 4., 19. és 47. cikkével összefüggésben értelmezett (1) bekezdését és (2) bekezdésének második albekezdését

a következőképpen kell értelmezni:

a megkereső tagállamnak az átadásra vonatkozó határozattal szembeni jogorvoslati kérelem tárgyában eljáró bírósága, ha nem állapítja meg, hogy a megkeresett tagállamban a menekültügyi eljárásnak és a nemzetközi védelmet kérelmezőkre vonatkozó befogadási feltételeknek a rendszerszintű hiányosságai tapasztalhatók, nem vizsgálhatja, hogy fennáll-e a megkeresett tagállamban a visszaküldés tilalmára vonatkozó elv megsértésének veszélye, amelynek a nemzetközi védelmet kérelmező személy az e tagállamba való átadását követően, vagy annak következtében lenne kitéve. Az egyrészt a megkereső tagállam, másrészt pedig a megkeresett tagállam hatóságai és bíróságai közötti, a nemzetközi védelem anyagi jogi feltételeinek értelmezését érintő véleménykülönbségek nem bizonyítják rendszerszintű hiányosságok fennállását.

3) A 604/2013 rendelet 17. cikkének az e rendelet 27. cikkével, valamint a Charta 4., 19. és 47. cikkével összefüggésben értelmezett (1) bekezdését

a következőképpen kell értelmezni:

az nem kötelezi a megkereső tagállam bíróságát arra, hogy e tagállamot nyilvánítsa felelősnek, ha nem ért egyet a megkeresett tagállamnak az érintett személy visszaküldésének veszélyére vonatkozó értékelésével. Ha a megkeresett tagállamban az átadás során vagy annak következtében a menekültügyi eljárásnak és a nemzetközi védelmet kérelmezőkre vonatkozó befogadási feltételeknek nem állnak fenn rendszerszintű hiányosságai, a megkereső tagállam bírósága nem kötelezheti e

tagállamot arra sem, hogy a 604/2013 rendelet 17. cikkének (1) bekezdése alapján maga vizsgálja meg a nemzetközi védelem iránti kérelmet amiatt, hogy e bíróság álláspontja szerint fennáll annak a veszélye, hogy a megkeresett tagállamban megsértik a visszaküldés tilalmának elvét.

Aláírások